அசு மொழிந்தது கேட்டலு மொய்த்த நெஞ்சினைப்
பொழிந்தபே ருவகையன் பொங்கு காதலன்
கழிந்ததோர் துயரினன் களிக்குஞ் சிந்தையன்
வழிந்தகண் ணீரினன் மன்னன் கூறுவான். 1484

அஎ செம்மையிற் றருமத்திற் செயலிற் றீங்கென்பார்
வெம்மையி னொழுக்கத்தின் மேன்மை மேவினீர்
என்மக னென்பதெ னினிதி னூங்கவன்
றம்மகன் கையடை நோக்கு மீங்கென்றான். 1485

அஅ அரசவை விடுத்தபி னணை மன்னனும்
புரைதபு நாளொடும் பொழுது போக்குவான்
உரைதெரி கணிதரை யொருங்கு கொண்டொரு
வரைபொரு மண்டப மருங்கு போயினான். 1486

அகூ *ஆண்ட வந்நிலை யாக வறிந்தவர்
பூண்ட காதலர் பூட்டவிழ் கொங்கையர்
நீண்ட கூந்தலர் நீள்கலை தாங்கலர்
ஈண்ட வோடின ரிற்றிடை யிற்றிலர். 1487

கூ௰ ஆடு கின்றனர் பண்ணடை யின்றியே
பாடு கின்றனர் பார்த்தவர்க் கேகரஞ்
சூடு கின்றனர் சொல்லுவ தோர்கிலார்
மாடு சென்றனர் மங்கையர் நால்வரே. 1488

கூக கண்ட மாதரைக் காதலி னோக்கினள்
கொண்டல் வண்ணனை நல்கிய கோசலை
உண்டு பேருவ கைப்பொரு ளென்றலுந்
தொண்டை வாயினிர் சொல்லுமி னீண்டென்றாள்.

கூஉ மன்னெ டுங்கழல் வந்து வணங்கிடப்
பன்னெ டும்பகல் பாரளிப் பாயென
நின்னெ டும்புதல் வன்றனை நேமியான்
றொன்னெ டும்முடி சூட்டுகின் றானென்றார். 1490

கூங சிறக்குஞ் செல்வ மகற்கெனச் சிந்தையிற்
பிறக்கும் பேருவ கைக்கடல் பெட்பற
வறக்கு மாவட வைக்கன லாகுமாற்
றுறக்கு மன்னவ னென்னுந் துணுக்கமே. 1491

௬௪ அன்ன ளாயு மரும்பெற லாரமும்
நன்ம ணிக்குவை யும்பல நல்கித்தன்
துன்னு காதற் சுமித்திரை யோடும்போய்
மின்னு நேமியன் மேவிட மேவினாள். 1492

௬௫ மேவி மென்மல ராணில மாதெனுந்
தேவி மாரொடுந் தேவர்கள் யாவர்க்கும்
ஆவி யும்மறி வும்முத லாயவன்
மாவு லாமலர்ப் பாதம் வணங்கினாள். 1493

௬௬ என்வ யிற்றரு மைந்தற் கினியருள்
உன்வ யத்ததென் றுனுல கியாவையு
மன்வ யிற்றி லடக்கிய மாயனைத்
தன்வ யிற்றி லடக்குந் தவத்தினாள். 1494

௬௭ என்றி றைஞ்சியவ் விந்திரை கேள்வனுக்
கொன்று நான்மறை யோதிய பூசனை
நன்றி ழைத்தவ ணல்ல தவர்க்கெலாங்
கன்று டைப்பசு வின்கட னல்கினாள். 1495

௬௮ பொன்னு மாமணி யும்புனை சாந்தமுங்
கன்னி மாரொடுங் காசினி யீட்டமும்
இன்ன யாவையு மீந்தன ளந்தணர்க்
கன்ன முந்தளி ராடையு நல்கினாள். 1496

௬௯ நல்கி நாயக னுண்மலர்ப் பாதத்தைப்
புல்லிப் போற்றி வணங்கிப் புரையிலா
மல்லன் மாமணிக் கோயில் வலங்கொளாத்
தொல்லை நோன்புகள் யாவுந் தொடங்கினாள். 1497

௭௦ கடிகமழ் தாரினான் கணித மாக்களை
முடிவுற நோக்கியோர் முகமன் கூறிப்பின்
வடிமழு வாளவற் கடந்த மைந்தற்கு
முடிபுனை முதன்மைநாள் மொழிமி னென்றனன்.

மந்திரப் படலம் முற்றும்.

உ. மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம்

க பொருந்துநா ளணையுன் புதல்வற் கென்றலுந்
திருந்தினா ரினியசொற் கேட்ட செய்கழற்
பெருந்திண் மால்யானையான் பிழைப்பில் செய்தவம்
மருந்தனான் வருகென வசிட்ட னெய்தினான். 1499

உ நல்லியன் மங்கல நாளு நாளையவ்
வில்லிய றோளவற் கின்று வேண்டுவ
ஒல்லையி லியற்றியவ் வுறுதி வார்த்தையுஞ்
சொல்லுதி நீயெனத் தொழுது சொல்லினான். 1500

௩ முனிவனு முவகையுந் தானு முந்துவான்
மனுகுல நாயகன் வாயின் முன்னினான்
அனையவன் வரவுகேட் டலங்கல் வீரனும்
இனிதெதிர் கொண்டுதன் னிருக்கை யெய்தினான்.

ச *ஒல்க லில்தவத் துத்தம னோது நூன்
மல்கு கேள்வியின் வள்ளலை நோக்கினான்
புல்கு காதற் புரவலன் போர்வலாய்
நல்கு நானில நாளை நினக்கென்றான். 1502

ரு என்று பின்னு மிராமனை நோக்கினான்
ஒன்று கூறுவ துண்டுறு திப்பொருள்
நன்று கேட்டுக் கடைப்பிடி நன்கெனாத்
துன்று தாரவற் சொல்லுதன் மேயினான். 1503

சு கரிய மாலினுங் கண்ணுத லானினும்
உரிய தாமரை மேலுறை வானினும்
விரியும் பூதமொ ரைந்தினு மெய்யினும்
பெரிய ரந்தணர் பேணுதி யுள்ளத்தால். 1504

எ அந்த ணாளர் முனியவு மாங்கவர்
சிந்தை யாலருள் செய்யவுந் தேவருள்
[1] நொந்துளாரையு நொய்துயர்ந் தாரையு
மைந்த வெண்ண வரம்புமுண் டாங்கொலோ. 1505

அ அனைய ராதலி னையவவ் வெய்யதீ
வினையி னீங்கிய வேதியர் தாளிணை
புனையுஞ் சென்னியை யாய்ப்புகழ்ந் தேத்துதி
இனிய கூறிநின் றேயது செய்தியால். 1506

(பிரதி) 1 உந்தினாரையு.

௯ ஆவ தற்கு மழிவதற் கும்மவர்
ஏவ நிற்கும் விதியுமென் றுலினி
யாவ தெப்பொரு ளிம்மையு மம்மையுந்
தேவ ரைப்பர வுந்துணை சீர்த்ததே. 1507

௰ உருளு நேமியு மொண்கவ ரெஃகமும்
மருளில் வாணியும் வல்லவர் மூவர்க்குந்
தெருளு நல்லற மும்மனச் செம்மையும்
அருளு நீத்தபி னாவதுண் டாகுமே. 1508

௰௧ சூது முந்துறச் சொல்லிய மாத்துயர்
நீதி மைந்த நினக்கிலை யாயினும்
ஏத மென்பன யாவையு மெய்துதற்
கோது மூல மவையென வோதியே. 1509

௰௨ யாரொ டும்பகை கொள்ளில தானபின்
போரொ டுங்கும் புகழொடுங் காதுதன்
தாரொ டுங்கல்செய் யாதது தக்கபின்
வேரொ டுங்கெட வேண்ட லுண்டாகுமே. 1510

௰௩ கோளு மைம்பொறி யுங்குறை [1] யப்பொருள்
நாளுங் கண்டு நடுக்குறு நோன்மையின்
ஆளு மவ்வர செய்தரி தன்னது
வாளின் மேல்வரு மாதவ மைந்தனே 1511

௰௪ உமைக்கு நாதற்கு மோங்குபுள் ளூர்திக்கும்
இமைப்பி னாட்டமோ ரெட்டுடை யானுக்குஞ்
சமைத்த தொல்வினை தாங்கின ராயினும்
அமைச்சர் சொல்வழி யாற்றுத லாற்றலே. 1512

௰௫ என்பு தோலுடை யார்க்குமெல் லார்க்குந்தன்
வன்பு லப்பகை மாசற மாய்ப்பரேல்
முன்பு பின்பன்றி மூவுல கத்தினும்
அன்பி னல்லதொ ராக்கமுண் டாகுமோ. 1513

௰௬ வைய மன்னுயி ராகவும் மன்னுயிர்
உய்யத் தாங்கு முடலன்ன மன்னருக்
கைய மின்றி யறங்கட வாதருள்
மெய்யி ளின்றபின் வேள்வியும் வேண்டுமோ. 1514

(பிரதி) 1 யப்பெரு.

௰௭ இனிய சொல்லின னீகைய னெண்ணினன்
வினையன் றாயன் விழுமியன் வென்றியன்
நினையு நீதி நெறிகட வானெனில்
அனைய மன்னற் கறிவுமுண் டாகுமோ. 1515

௰௮ சீல மல்லன நீக்கிச்செம் பொற்றலைத்
தால மன்ன தனிநிலை தாங்கிய
ஞால மன்னற்கு நல்லவர் நோக்கிய
கால மல்லது கண்ணுமுண் டாகுமோ. 1516

௰௯ ஓர்வி னல்வினை யூற்றத்தி னானுரை
சோர்வி றொல்விதி பெற்றுள தென்றரோ
தீர்வி லன்பு செலுத்தலிற் செவ்வியோர்
ஆர்வ மன்னவற் காயுத மாவதே. 1517

௨௦ தூம கேது புவிக்கெனத் தோன்றிய
வாம மேகலை மங்கைய ரால்வருங்
காம மில்லை யெனிற்கடுங் கேடெனு
நாம மில்லை நரகமு மில்லையே. 1518

௨௧ ஏனை நீதி யினையவும் வையகப்
போன கற்கு விளம்பிப் புலன்கொளீஇ
ஆன வன்னொடு மாயிர மௌலியான்
தான நண்ணினன் றத்துவ நண்ணினான். 1519

௨௨ நண்ணி நாகணை வள்ளலை நான்மறைப்
புண்ணி யப்புன லாட்டிப் புலமையோர்
எண்ணு நல்வினை முற்றுவித் தேற்றினான்
வெண்ணி றத்த தருப்பை விரித்தரோ. 1520

௨௩ *ஏற்றிய வாண்டகை யினிதி ருந்தபின்
நூற்றட மார்பனு நொய்தி னெய்திப்போய்
ஆற்றல்சால் மன்னவற் குணர்த்தி னானவன்
சாற்றுக நகரணி சமைக்க வென்றனன். 1521

௨௪ ஏவிய வள்ளுவ னிராம னாணையே
பூமகள் கொழுநனாய்ப் புனையு மோலியிக்
கோநக ரணிகெனக் கொட்டும் பேரியத்
தேவருங் களிகொளத் திரிந்து சாற்றினான். 1522

உ௫ கவியமை கீர்த்தியக் காளை நாளையே
புவியமை மணிமுடி புனையு மென்றசொல்
செவியமை நுகர்ச்சிய தெனினுந் தேவர்தம்
அவியமு தன்னதந் நகரு ளார்க்கெலாம். 1523

உ௬ ஆர்த்தனர் களித்தன ராடிப் பாடினர்
வேர்த்தனர் தடித்தனர் சிலிர்த்து மெய்ம்மயிர்
போர்த்தொழில் மன்னனைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தினர்
தூர்த்தன ரிருநிதி சொல்லி னோர்க்கெலாம். 1524

உ௭ திணிசுட ரிரவியைத் திருத்து [1] மாறுமப்
பணியிடைப் பள்ளியான் பரந்த மார்பிடை
மணியிடை வேகடம் வகுக்கு [2] மாறும்போல்
அணிநக ரணிந்தன ரருத்தி மாக்களே. 1525

உ௮ வெள்ளிய கரியன செய்ய வேறுள
கொள்ளைவான் கொடிநகர்க் குழாங்கொண் டாடுவ
கள்ளவிழ் கோதையான் செல்வங் காணிய
புள்ளெலாந் திருநகர் புகுந்த போன்றவே. 1526

உ௯ மங்கையர் குறங்கென வகுத்த வாழைகள்
அங்கவர் கழுத்தெனக் கமுக மான்றன
தங்கொளி முறுவலிற் றாம நான்றன
கொங்கையி னிரைத்தன கனக கும்பமே. 1527

௩௰ முதிரொளி யுயிர்த்தன முடுகிக் காலையிற்
கதிரவன் வேறொரு கவின்கொண் டானென
மதிதொட [3] நிவந்தன மகர தோரணம்
புதியன வலர்ந்தன புதவ ராசியே. 1528

௩௧ துனியறு செம்மணித் தூண நீறுதோய்
வனிதையோர் கூற்றினன் வடிவு காட்டின
புனைதுகி லுறைதொறும் பொலிந்து தோன்றுவ
பனிபொதி கதிரெனப் பவளத் தூண்களே. 1529

௩௨ முத்திடை முழுநிலா முளைத்த மொய்ம்மணிப்
பத்தியா லிளவெயில் பரப்ப நீலத்தின்
தொத்தின மிருள்வரத் தூண்டச் சோதிட
வித்தகர் விதித்தநா ளொத்த வீதியே. 1530

(பிரதி) 1 மாறும்மைப் ; மாறமைப். 2 மாறுபோல். 3 நிவந்ததோர்.

௩௩ ஆடன்மான் றேர்க்குழா மவனி காணிய
வீடுசே ருலகின்வீழ் விமானம் போன்றன
ஓடைவெங் கடகளி றுதய மால்வரை
தேடருங் கதிரொடுந் திரிவ போன்றவே. 1531

௩௪ வளங்கெழு திருநகர் வைகும் வைகலும்
பளிங்குடை நெடுஞ்சுவர் முத்தின் பத்தியிற்
கிளர்ந்தெழு சுடர்மணி யிருளைக் கீறலாற்
தளர்ந்தில பிரிந்தில சக்கர வாளமே. 1532

௩௫ பூமழை புனன்மழை புதுமென் சுண்ணத்தின்
தூமழை தரளத்தின் றூமில் வெண்மழை
தாமிழை நெரித்தலிற் றகர்ந்த பொன்மழை
மாமழை நிகர்த்தன மாட வீதியே. 1533

௩௬ காரொடுந் தொடர்மதக் களிறு சென்றன
வாரொடு தொடர்கழன் மைந்த ராமெனத்
தாரொடு நடந்தன பிடிகண் மேகலைத்
தேரொடு நடக்குமத் தெரிவை மாரினே. 1534

௩௭ ஏய்ந்தெழு செல்வமு மழகு மின்பமுந்
தேய்ந்தில [1]வனையது தெரிக்க லாமையில்
ஆய்ந்தனர் பெருகவு மமர ரும்பரிற்
போந்தவர் போந்தில மென்னும் புந்தியால். 1535

௩௮ அந்நக ரணிவுறு மமலை வானவர்
பொன்னக ரிதுவெனப் பொலியு மெல்லையில்
இன்னல்செ யிராவண னிழைத்த தீமைபோல்
துன்னருங் கொடுமனக் கூனி தோன்றினாள். 1536

௩௯ தோன்றிய கூனியுந் துடிக்கு நெஞ்சினள்
ஊன்றிய வெகுளியள் கொதிக்கு முள்ளத்தள்
கான்றெரி நயனத்தள் கலிக்குஞ் சொல்லினாள்
மூன்றுல கினுக்குமோ [2]ரிறுதி மூட்டுவாள். 1537

௪௰ தொண்டைவாய்க் கைகயன் றோகை கோயின்மேன்
மண்டினாள் வெகுளியின் மடித்த வாயினள்
பண்டைநா ளிராகவன் பாணி வில்லுமிழ்
உண்டையுண் டதனைத்தன் னுள்ளத் துள்ளுவாள். 1538

(பிரதி) 1 தனையது. 2 குறுதி.

௪௧ நாற்கடற் படுமணி நளினம் பூத்ததோர்
பாற்கடற் படுதிரைப் பவள வல்லியே
போற்கடைக் கண்ணருள் பொழியப் பொங்கணை
மேற்கிடந் தாளை விரைவி னெய்தினாள். 1539

௪௨ எய்தியக் கைகயன் மடந்தை யேடவிழ்
நொய்தலர் தாமரை நோற்ற நோன்பினாற்
செய்தபே ருவமைசால் செம்பொற் சீறடி
கைகளிற் றீண்டினள் காலக் கோளனாள். 1540

௪௩ தீண்டலு முணர்ந்தவத் தெய்வக் கற்பினாள்
நீண்டகண் ணனந்தலு நீங்க நிற்கலாள்,
மூண்டெழு பெரும்பழி முடிக்கும் வல்வினை
தூண்டிடக் கட்டுரை சொல்லன் மேயினாள். 1541

௪௪ அணங்குவாள் விடவரா வணுகு மெல்லையுங்
குணங்கெடா தொளிவிரி குளிர்வெண் டிங்கள்போற்
பிணங்குவான் பேரிடர் பிணிக்க நண்ணவும்
உணங்குவா யல்லைநீ யுறங்கு வாயென்றாள். 1542

௪௫ வெவ்விட மனையவள் விளம்ப வேற்கணாள்
தெவ்வடு சிலைக்கையென் சிறுவர் செவ்வியர்
அவ்வவர் துறைதொறு மறந்தி றம்பலர்
எவ்விட ரெனக்குவந் தடுப்ப தீங்கெனா. 1543

௪௬ பராவரும் புதல்வரைப் பயக்க யாவரும்
உராவருந் துயரைவிட் டுறுதி காண்பரால்
விராவரும் புவிக்கெலாம் வேத மேயன
இராமனைப் பயந்தவெற் கிடருண் டோவென்றாள். 1544

௪௭ ஆழ்ந்தபே ரன்பினா ளனைய கூறலுஞ்
சூழ்ந்ததீ வினைநிகர் கூனி சொல்லுவாள்
வீழ்ந்தது நின்னலந் திருவும் வீழ்ந்தது
வாழ்ந்தனள் கோசலை மதியி னாலென்றாள். 1545

௪௮ அன்னசொ லனையவ ளுரைப்ப வாயிழை
மன்னவர் மன்னனெங் கணவன் மைந்தனேற்
பன்னரும் பெரும்புகழ்ப் பரதன் பார்தனில்
என்னதன் மேலவட் கெய்தும் வாழ்வென்றாள். 1546

௪௯ ஆடவர் நகையுற வாண்மை மாசுறத்
தாடகை யெனும்பெயர்த் தையலாள்படக்
கோடிய வரிசிலை யிராமன் கோமுடி
சூடுவ னாளைவாழ் விதுவெனச் சொல்லினாள். 1547

௫௰ மாற்றம துரைசெய மங்கை யுள்ளமும்
ஆற்றல்சால் கோசலை யறிவு மொத்தவால்
வேற்றுமை யுற்றிலள் வீரர் வீரனு
மேற்றவ ளிதையத்தி னிருக்க வேகொலாம். 1548

௫௧ ஆயபே ரன்பெனு மளக்க ரார்த்தெழத்
தேய்விலா முகமதி விளங்கித் தேசுறத்
தூயவ ளுவகைபோய் மிகச்சு டர்க்கெலாம்
நாயக மனையதோர் மாலை நல்கினாள். 1549

௫௨ தெழித்தன ளுரப்பினள் சிறுகண் டீயுக
விழித்தனள் வைதனள் வெய்து யிர்த்தனள்
அழித்தன ளழுதன ளம்பொன் மாலையாற்
குழித்தன ணிலத்தையக் கொடிய கூனியே. 1550

௫௩ வேதனைக் கூனிபின் வெகுண்டு நோக்கியே
பேதைநீ பித்தனிற் பிறந்த சேயொடு
[1]மாதுயர்ப் படுகநா னெடிதுன் மாற்றவள்
தாதியர்க் காட்செயத் தரிக்கி லேனென்றாள். 1551

௫௪ சிவந்தவாய்ச் சீதையுங் கரிய செம்மலும்
நிவந்தவா சனத்தினி திருக்க நின்மகன்
அவந்தனாய் வறுநிலத் திருக்க லானபோ
துவந்தவா [2]றென்னிதற் [3]குறுதி யாதென்றாள். 1552

௫௫ மறந்திலள் கோசலை யுறுதி மைந்தனுஞ்
சிறந்தனன் றிருவினிற் றிருவு நீங்கினான்
இறந்தில னிருந்தில னென்செய் தாற்றுவான்
பிறந்திலன் பரதனீ பெறுத லாலென்றாள். 1553

௫௬ சரதமிப் புவியெலாந் தம்பி யோடுமிவ்
வரதனே காக்குமேல் வரம்பில் காலமும்
பரதனு மிளவலும் பதியி னீங்கிப்போய்
விரதமா தவஞ்செய விடுத னன்றென்றாள். 1554

(பிரதி) 1 நீதுயர்ப். 2 றெளிதினு. 3 முறுதி.

௫௭ பண்ணுறு கடகரிப் பரதன் பார்மகள்
கண்ணுறுங் கவினரா யினிது காத்தவம்
மண்ணுறு முரசுடை மன்னர் மாலையில்
எண்ணுறப் பிறந்தில னிறத்த னன்றென்றாள். 1555

௫௮ பாக்கியம் புரிந்திலன் பரதன் றன்னைப்பண்
டாக்கிய பொலங்கழ லரச னாணையாற்
றேக்குயர் கல்லதர் கடிது சேணிடைப்
போக்கிய பொருளெனக் கின்று போயிற்றால். 1556

௫௯ மந்தரை பின்னரும் வகைந்து கூறுவாள்
அந்தரந் தீர்த்துல களிக்கு நீரினாற்
றந்தையுங் கொடியனற் றாயுந் தீயளால்
எந்தையே பரதனே யென்செய் வாயென்றாள். 1557

௬௰ அரசரிற் பிறந்துபின் னரச ரில்வளர்ந்
தரசரிற் புகுந்துபே ரரசி யானநீ
கரைசெயற் கருந்துயர்க் கடலில் வீழ்கின்றாய்
உரைசெயக் கேட்கிலை யுணர்தி யோவென்றாள். 1558

௬௧ கல்வியு மிளமையுங் கணக்கி லாற்றலும்
வில்வினை யுரிமையு மழகும் வீரமும்
எல்லையில் குணங்களும் பரதற் கெய்திய
புல்லிடை யுக்கமு தேயும் போலென்றாள். 1559

௬௨ *வாய்க யப்புற மந்தரை வழங்கிய வெஞ்சொல்
காய்க னற்றலை நெய்சொரிந் தெனக்கதங் கனற்றக்
கேக யற்கிறை திருமகள் கிளரிள வரிகள்
தோய்க யற்கண்கள் சிவப்புற நோக்கினள் சொல்லும்.

௬௩ வெயின்மு றைக்குலத் திறைவனை முதலிய மேலோர்
உயிர்மு றைப்பொரு டிறம்பினு முறைதிறம் பாதோர்
மயின்மு றைக்குலத் துரிமையை மனுமுதன் மரபைச்
செயிர்மு றைப்புலைச் சிந்தையா லென்சொனாய் தீயோய்.

௬௪ எனக்கு நல்லையு மல்லைநீ யென்மகன் பரதன்
தனக்கு நல்லையு மல்லையத் தருமமே நோக்கின்
உனக்கு நல்லையு மல்லைவந் தூழ்வினை தூண்ட
மனக்கு நல்லன சொல்லினை மதியிலா மனத்தோய். 1562

௬௫ பிறந்தி றந்துபோய்ப் பெறுவது மிழப்பதும் புகழே
நிறந்தி றம்பினு நியாயமே திறம்பினு நெறியின்
திறந்தி றம்பினுஞ் செய்தவந் திறம்பினுந் தீரா
மறந்தி றம்பினும் மயின்முறை திறம்புதல் வழக்கோ.

௬௬ போதி யென்னெதிர் நின்றநின் புன்பொறி நாவைச்
சேதி யாதிது பொறுத்தனன் புறஞ்சில ரறியில்
நீதி யல்லன நெறிமுறை யல்லவு நினைந்தாய்
ஆதி யாதலி னறிவிலி யடங்குதி யென்றாள். 1564

௬௭ அஞ்சி மந்தரை யகன்றில ளம்மொழி கேட்டு
நஞ்சு தீர்க்கினுந் தீர்கிலா ததுநலிந் தென்னத்
தஞ்ச மேயுனக் குறுபொரு ளுணர்த்துகை தவிரேன்
வஞ்சி போலியென் றடியிணை வீழ்ந்துரை வழங்கும்.

௬௮ மூத்த வற்குரித் தரசெனின் முறைமையி னுலகங்
காத்த மன்னனி னிளையனன் றேகடல் வண்ணன்
ஏத்து நீண்முடி புனைவதற் கிசைந்தன னென்றால்
பார்த்தருஞ் செல்வம் பரதனை விலக்குமா றெவனோ.

௬௯ அறநி ரம்பிய வருளுடை யருந்தவர்க் கேனும்
பெறல ருந்திருப் பெற்றபின் சிந்தனை பிறிதாம்
அறநி னைந்துமை வலிகில ராயினு மனத்தால்
இறனு றும்படி யியற்றுவ ரிடையறு வின்னல். 1567

எ௰ புரியுந் தன்மகற் கரசெனிற் பூதல மெல்லாம்
எரியுஞ் சிந்தனைக் கோசலைக் குடைமையா மென்றால்
பரியு நின்குலப் புதல்வற்கு நினக்குமிப் படிமேல்
உரிய தென்னவ னுதவிய வொருபொரு ளல்லால். 1568

எ௧ தூண்டு மின்னலும் வறுமையுந் தொடர்தரத் துயரால்
ஈண்டு வந்துனை யிரந்தவர்க் கிருநிதி யவளை
வேண்டி யீதியோ வெள்குதி யோவிம்ம னோயான்
மாண்டு போதியோ மறுத்தியோ வெங்ஙனம் வாழ்தி.

எ௨ சிந்தை யென்செயத் திகைத்தனை யினிச்சில நாளிற்
றந்த மின்மையு மெளிமையு நிற்கொண்டு தவிர்க்க
உந்தை யன்னையுன் கிளைஞர்மற் றுன்குலத் துள்ளோர்
வந்து காண்பதுன் மாற்றவள் செல்வமோ மதியாய்.

௭௩ காத லுன்பெருங் கணவனை யஞ்சியக் கனிவாய்ச்
சீதை தந்தையுன் றாதையைத் தெறுகில னிராமன்
மாது லன்னவ னுந்தைவாழ் வுண்டது மதியாய்
பேதை யுன்றனை யாருளர் பழிபடப் பிறந்தார். 1571

௭௪ மற்றுன் தந்தைக்கும் வான்பகை பெரிதுள மறத்தாற்
செற்ற போதிவர் சென்றுத வாரெனிற் செருவிற்
கொற்ற மென்பதொன் றெவ்வழி யுண்டது கூறாய்
சுற்ற முங்கெடக் கடுந்துயர்க் கடல்விழத் துணிந்தாய்.

௭௫ கெடுத்தொ ழிந்தனை யுனக்கரும் புதல்வனைக் கிளர்நீர்
உடுத்த பாரக முடையவ னொருமகற் கெனவே
கொடுத்த போதவன் தன்குலக் கோமைந்தர் தமக்கும்
அடுத்த தம்பிக்கு மாம்பிறர்க் காகுமோ வென்றாள். 1573

௭௬ தீய மந்தரை யிவ்வுரை செப்பலுந் தேவி
தூய சிந்தையுந் திரிந்தது சூழ்ச்சியி னிமையோர்
மாயை யும்மவர் பெற்றுள வரமுண்மை யாலும்
ஆய வந்தண ரியற்றிய வருந்தவத் தாலும். 1574

௭௭ அரக்கர் பாவமு மல்லவ ரியற்றிய வறமுந்
துரக்க நல்லறந் துறந்தன டூய்மொழி மடமா
திரக்க மின்மையன் றோவின்றிவ் வுலகங்க ளிராமன்
பரக்குந் தொல்புக ழமுதினைப் பருகுகின் றதுவே. 1575

௭௮ அனைய தன்மைய ளாகிய கைகயன் றனையள்
வினைநி ரம்பிய கூனியை விரும்பின ணோக்கி
யெனையு வந்தனை [1]யினியையென் மகனுக்கு மனையான்
புனையு நீண்முடி பெறும்படி புகலுதி யென்றாள். 1576

௭௯ மாழை யொண்கணி யுரைசெயக் கேட்டமந் தரையென்
தோழி வல்லளென் றணைவல்ல ளென்றடி தொழுதாள்
தாழ மென்னினி யென்னுரை தலைநிற்பி னுலகம்
ஏழு மேழுமு னொருமகற் காக்குவ னென்றாள். 1577

௮௰ நாடி யொன்றுநன் குரைசெய்வ னருமணி யனையாய்
தோடி வர்ந்ததார்ச் சம்பரன் றொலைவுற்ற வேலை
ஆடல் வென்றியா னருளிய வரமவை யிரண்டுங்
கோடி யென்றன ளுள்ளமுங் கோடிய கொடியாள். 1578

(பிரதி) 1 யென் மகனுக்கு மிக்கனையான்.

௮௧ இருவ ரத்தினு மொன்றினா லரசுகொண் டிராமன்
பெருவ னத்திடை [1]யேழிரு பருவமும் பெயர்ந்து
திரிதரச் செய்வ தொன்றினாற் [2]செழுநில மெல்லாம்
ஒருவ ழிப்படு முன்மகற் குபாயமீ தென்றாள். 1579

௮௨ உரைத்த கூனியை யுவந்தன ளுள்ளுறத் தழுவி
நிரைத்த மாமணி யாரமு நிதியமு நீட்டி
இரைத்த வேலைசூ ழுலகமென் னொருமகற் கீந்தாய்
தரைக்கு நாயகன் றாயினி நீயெனத் [3]தணியாய். 1580

௮௩ நன்று சொல்லினை நம்பியை நளிர்முடி [4]சூட்டல்
துன்று கானத்தி லிராமனைத் துரத்த லிவ்விரண்டும்
அன்ற தாமெனி லரசன்மு னென்னுயிர் துறந்து
பொன்றி நீங்குதல் புரிவன்யான் போதிநீ யென்றாள்.

௮௪ கூனி போனபின் குலமலர்க் குப்பைநின் றிழிந்தாள்
சோலை வார்குழற் கற்றையிற் சுற்றிய மாலை
வான மாமழை நுழைதரு மதிபிதிர்ப் பாள்போல்
தேன வாவுறும் வண்டின மலமரச் சிதைத்தாள். 1582

௮௫ விளையுந் தன்புகழ் வல்லியை வேரறுத் தென்னக்
கிளைகொண் மேகலை சிந்தினள் மேகலை யோடும்
வளைது றந்தனண் மதியினை மறுத்துடைப் பாள்போல்
அளக வாணுத லரும்பெறற் றிலதமு மழித்தாள். 1583

௮௬ தாவின் மாமணிக் கலன்மற்றுந் தனித்தனிச் சிதறி
நாவி யோதியை நானிலந் தைவரப் பரப்பிக்
காவி யுண்டகண் ணஞ்சனங் கான்றிடக் கலுழாப்
பூவு திர்த்ததோர் கொம்பெனப் பொடிமிசைப் புரண்டாள்.

௮௭ நவ்வி வீழ்ந்தென நாடக மயிறுயின் றென்னக்
கவ்வை கூர்தரச் சனகியாங் கடிகமழ் கமலத்
தவ்வை நீங்குமென் றயோத்திவந் தடைந்தவம் மடந்தை
தவ்வை யாமெனக் கிடந்தனள் கைகயன் றனையள். 1585

மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம் முற்றும்

(பிரதி) 1 பதினாலு. 2 செலநில. 3 தனியாய். 4 சூட்டித்.

௫. கைகேசி சூழ்வினைப் படலம்

௧ நாழிகை கங்குலி னள்ள டைந்த வேலை
யாழிசை யஞ்சிய செஞ்சொ லேழை கோயில்
வாழிய வென்றயன் மன்னர் துன்ன வந்தான்
ஆழி நெடுங்[1]கை மடங்க லாளி யன்னான். 1586

௨ வாயிலின் மன்னர் வணங்கி நிற்ப வந்தாங்
கேயின செய்யு மணங்கி னர்சூழ வேகிப்
பாய றுறந்த படைத்த டங்கண் மென்றோள்
ஆயிழை தன்னை யடைந்த வாழி மன்னன். 1587

௩ அடைந்தன னோக்கி யரந்தை யென்கொல் வந்து
தொடர்ந்த தெனத்துயர் கொண்டு சோரு நெஞ்சன்
மடந்தையை மானை யெடுக்கும் யானை யேபோற்
றடங்கைகள் கொண்டு தழீஇ யெடுக்க லுற்றான். 1588

௪ நின்று தொடர்ந்த நெடுங்கை நீக்கி யேழை
மின்றுவள் கின்றது போல மண்ணில் வீழ்ந்தாள்
ஒன்று மியம்பல ணீடு யிர்க்க லுற்றாண்
மன்றுளர் தாரவ னாவி யன்ன மன்னாள். 1589

௫ அன்னது கண்ட வலங்கன் மன்ன னஞ்சி
என்னை நிகழ்ந்த திவ்வெழு ஞால மாள்வார்
உன்னை யிகழ்ந்தவர் மாள்வ ருற்ற தெல்லாஞ்
சொன்னபி னென்செயல் காண்டி சொல்லி தென்றான்.

௬ வண்டுளர் தாரவன் வாய்மை கேட்ட மங்கை
கொண்ட னெடுங்கணி னாலி கொங்கை போர்ப்ப
வுண்டுகொ லாமரு ளென்க னுண்மை நோக்கிற்
பண்டைய [2]வின்று பரிந்த ளித்தி யென்றாள். 1591

௭ கள்ளவிழ் கோதை கருத்துண ராத மன்னன்
வெள்ள நெடுஞ்சுடர் மின்னின் மின்ன [3]நக்கான்
உள்ள முவந்துள செய்வ னொன்று லோபேண்
வள்ள லிராம னுன்மைந்த னாணை யென்றான். 1592

௮ ஆன்றவ னவ்வுரை கூற வைய மில்லாள்
தோன்றிய பேரவ லந்து டைத்த லுண்டேற்
சான்றிமை யோர்குல மாக மன்ன முன்னீ
ஏன்ற வரங்க ளிரண்டு மீதி யென்றாள். 1593

(பிரதி) 1 கண். 2 தன்று பரிந்து தான தென்றான். 3. நக்காங்கு.

௯ வரங்கொள வித்துணை மம்ம ரல்ல லெய்தி
யிரங்கிட வேண்டுவ தில்லை யீவ னென்பாற்
பரங்கெட விப்பக லேப கர்ந்தி டென்றான்
உரங்கொண் மனத்தவள் வஞ்ச மோர்வ தில்லாள். 1594

௰ ஏய வரங்க ளிரண்டி னொன்றி னாலென்
சேயுல காள்வது சீதை கேள்வ னொன்றிற்
போய்வன மாள்வ தெனப்பு கன்று நின்றாள்
தீயவை யாவை யினுஞ்சி றந்த தீயாள். 1595

௰௧ நாக மெனுங்கொடி யாட னாவின் வந்த
சோக விடந்தொட ரத்து ணுக்க மெய்த
ஆக மடங்கலும் வெந்த ழிந்த ராவின்
வேக மடங்கிய வேழ மென்ன வீழ்ந்தான். 1596

௰௨ பூதல முற்றத னிற்பு ரண்ட மன்னன்
மாதுய ரத்தினை யாவர் சொல்ல வல்லார்
வேதனை முற்றிட வெந்து வெந்து கொல்லன்
ஊதுலை யிற்கன லென்ன வெய்து யிர்த்தான். 1597

௰௩ [1]உலர்ந்தது நாவுயி ரோட லுற்ற துள்ளம்
புலர்ந்தது கண்கள் [2]பொடித்த பொங்கு சோரி
சலந்தலை மிக்கது தக்க தென்கொ லென்றென்
றலந்தலை யுற்ற வரும்பு லன்க ளைந்தும். 1598

௰௪ மேவி நிலத்தி லிருக்கு நிற்கும் வீழும்
ஓவிய மொப்ப வுயிர்ப்ப டங்கி யோயும்
பாவியை யுற்றெதிர் பற்றி யெற்ற [3]வெண்ணும்
ஆவி பதைப்ப வலக்க ணெய்து கின்றான். 1599

௰௫ பெண்ணென வுட்கும் பெரும்ப ழிக்கு நாணும்
உண்ணிறை வெப்பொ டுயிர்த்து யிர்த்து லாவுங்
கண்ணில னொப்ப வயர்க்கும் வன்கை வேல்வெம்
புண்ணுழை கிற்க வுழைக்கும் யானை போல்வான். 1600

௰௬ கம்ப நெடுங்களி யானை யன்ன மன்னன்
வெம்பி விழுந்தழும் விம்மல் கண்டு வெய்துற்
றும்பர் நடுங்கின ரூழி பேர்வ தொத்த
தம்பன கண்ணவ ளுள்ள மன்ன தேயால். 1601

(பிரதி) 1 உலந்தது. 2 பொடித்தது. 3 வெண்ணும்.

௰௭ அஞ்சல னையன தல்லல் கண்டு முள்ளம்
நஞ்சில ணாணில ளென்ன நாண மாமால்
வஞ்சனை பண்டு மடந்தை வேட மன்றோ
தஞ்சென மாதரை யுள்ள லார்க டக்கோர். 1602

௰௮ இந்நிலை நின்றவ டன்னை யெய்த நோக்கி
நெய்ந்நிலை வேலவ னீதி கைத்த துண்டோ
பொய்ந்நிலை யோர்கள் புணர்த்த வஞ்ச முண்டோ
உன்னிலை சொல்லென தாணை யுண்மை யென்றான். 1603

௰௯ திசைத்தது மில்லை யெனக்கு வந்து தீயோர்
இசைத்தது மில்லைமு னீந்த வரங்க ளென்பாற்
குசைப்பரி யோய்தரி லின்று கொள்வ னன்றேல்
வசைப்பொருள் நின்வயி னிற்க மாள்வ னென்றாள்.

௨௰ இந்த நெடுஞ்சொலவ் வேழை கூற முன்னே
வெந்த கொடும்புணில் வேனு ழைந்த தொப்பச்
சிந்தை திரிந்து திகைத்த யர்ந்து வீழ்ந்தான்
மைந்த னலாதுயிர் வேறி லாத மன்னன். 1605

௨௧ ஆகொடி யாயெனு மாவி காலு மந்தோ
ஓகொடி தேயற மென்னு முண்மை யொன்றுஞ்
சாக வெனுவெழு மெய்த ளாடி வீழும்
மாகமு நாகமு மண்ணும் வென்ற வாளான். 1606

௨௨ நாரிய ரில்லை யிஞ் ஞால மேழு மென்னக்
கூரிய வாள்கொடு கொன்று நீக்கி யானும்
பூரிய ரெண்ணிடை வீழ்வ னென்று பொங்கும்
வீரியர் வீரம் விழுங்கி நின்ற வேலான். 1607

௨௩ கையொடு கைகள் புடைக்கும் வாய்க டிக்கும்
மெய்யுரை குற்ற மெனப் புழுங்கி விம்மும்
நெய்யெரி யுற்றென நெஞ்ச ழிந்து சோரும்
வையக முற்று நடந்த வாய்மை மன்னன். 1608

௨௪ ஓறுப்பினு மந்தர முண்மை யொன்று மோவா
மறுப்பினு மந்தர மென்ற வாய்மை மன்னன்
பொறுப்பினு மந்நிலை போகிலானை யாவி
இறுப்பினு மாவ திரப்ப [1]தென் றிரப்பான். 1609

(பிரதி) 1 னென்.

௨௫ *கோன்மேற் கொண்டுங் குற்ற மகற்றக் குறிகொண்டார்
போன்மே லுற்ற துண்டெனி னன்றாம் பொறையென்னாக்
கான்மேல் வீழ்ந்தான் கந்துகொல் யானைக் களிமன்னர்
மேன்மேல் வந்து முந்தி வணங்கி மிடைதாளான். 1610

௨௬ கொள்ளா னின்சே யிவ்வர சன்னான் கொண்டாலும்
நள்ளா திந்த நானில ஞாலந் தனிலென்றும்
உள்ளா ரெல்லா மோத வுவக்கும் புகழ்கொள்ளா
தெள்ளா நிற்கும் வன்பழி கொண்டென் பயனென்றான்.

௨௭ வானோர் கொள்ளார் மண்ணவ ருய்யா ரினிமற்றென்
ஏனோர் செய்கை யாரொடு நீயிவ் வரசாள்வாய்
யானே சொல்லக் கொள்ள விசைந்தான் முறையாலே
தானே நல்கு முன்மக னுக்குத் தரையென்றான். 1612

௨௮ கண்ணே வேண்டு மென்னினு மீயக் கடவேனென்
உண்ணே ராவி வேண்டினு மின்றே யுனதன்றே
பெண்ணே வண்மைக் கைகயன் மானே பெறுவாயேல்
மண்ணே கொண்ணீ மற்றைய தொன்றும் மறவென்றான்.

௨௯ வாய்தந் தின்றே மற்றினி யானோ வதுமாற்றேன்
நோய்தந் தென்னை நோவன செய்தே நுவலாதே
தாய்தந் தென்னத் தன்னை யிரந்தாற் றழல்வெங்கட்
பேய்தந் தீயு நீயிது தந்தாற் பிழையாமோ. 1614

௩௰ இன்னே யின்ன பன்னி யிரந்தா னிகல்வேந்தன்
தன்னே ரில்லாத் தீயவ ளுள்ளந் தடுமாறாண்
முன்னே தந்தா யிவ்வர நல்கா முனிவாயேல்
என்னே மன்னா யாருளர் வாய்மைக் கினியென்றாள்.

௩௧ அச்சொற் கேளா வாவி புழுங்கா வயர்கின்றான்
பொய்ச்சொற் பேணா வாய்மொழி மன்னன் பொறைகூர
நச்சுத் தீயே பெண்ணுரு வன்றோ வெனநாணும்
முச்சற்றார் போற் பின்னு மிரந்தே மொழிகின்றான்.

௩௨ நின்மக னாள்வா னீயினி தாள்வாய் நிலமெல்லாம்
உன்வய மாமே யாளுதி தந்தே னுரைகுன்றேன்
என்மக னென்க ணென்னுயி ரெல்லா வுயிர்கட்கும்
நன்மக னிந்த நாடிற வாமை நயவென்றான். 1617

௩௩ மெய்யே யென்றன் வேரற நூறும் வினைநோக்கி
நையா நின்றே னாவு முலர்ந்தே னளினம்போற்
கையா னின்றென் கண்ணெதிர் நின்றுங் கழிவானேல்
உய்யே னங்கா யுன்னப யம்மென் னுயிரென்றான். 1618

௩௪ இரந்தான் சொல்லு மின்னுரை கேளாண் முனிவஞ்சாள்
மரந்தா னன்ன நெஞ்சின ளாணாள் வசைபாராள்
சரந்தாழ் வில்லாய் தந்த வரத்தைத் தவிர்கென்றால்
உரந்தா னல்லா னல்லற மாமோ வுரையென்றாள். 1619

௩௫ கொடியா ளின்ன கூறினள் கூறக் குலவேந்தன்
முடிசூ டாமற் காத்தலு மொய்கா னிடைமெய்யே
நெடியோ னீங்க நீங்குமென் னாவி யினியென்னா
இடியே றுண்ட மால்வரை போன்மண் ணிடைவீழ்ந்தான். 1620

௩௬ வீழ்ந்தான் வீழா வெந்துய ரத்தின் கடல்வெள்ளத்
தாழ்ந்தா னாழா வக்கட லுக்கோர் கரைகாணான்
சூழ்ந்தா டுன்பஞ் சொற்கொடி யாள்சொற் கொடுசித்தம்
போழ்ந்தா னுள்ளப் புன்மையை நோக்கிப் புரள்கின்றான்.

௩௭ ஒன்றாய் நின்ற வாருயி ரோடு முயர்கேள்வர்
பொன்றா முன்னம் பொன்றின ரென்னும் புகழல்லால்
இன்றோர் காறு மெல்வளை யார்தம் மிறையோரைக்
கொன்றா ரில்லைக் கொல்லுதி யோநீ கொடியாளே. 1622

௩௮ ஏவம் பாரா யின்முறை நோக்கா யறமெண்ணாய்
ஆவென் பாயோ வல்லை மனத்தா லருள்கொன்றாய்
நாவம் பாலென் னாருயி ருண்டா யினிஞாலம்
பாவம் பாரா தென்னுயிர் கொள்ளப் படுகின்றாய். 1623

௩௯ ஏண்பா லோவா நாண்மட மச்ச மிவையேதம்
பூண்பா லாகக் காண்பய னந்தப் புகழ்பேணி
நாண்பா லோரா நங்கையர் தம்பா லணுகாரோ
ஆண்பா லாரோ பேரரு ளாரோ டடைவம்மா. 1624

௪௰ மண்ணாள் கின்றா ராகி வலத்தான் மதியால்வைத்
தெண்ணா நின்றோ ரியாரையு மெல்லா விகலாலும்
விண்ணோர் காறும் வென்ற வெனக்கென் மனைவாழும்
பெண்ணால் வந்த வந்தர மென்னப் பெறுகேனோ.

௪௧ என்றென் றுன்னும் பண்ணி யிரங்கு மிடறோயும்
ஒன்றொன் றல்ல வின்ன லுழக்கு முயிரோடும்
இன்றின் றென்னும் வண்ண மயர்க்கு மிடைகின்றான்
குன்றொன் றொன்றோ டொன்றிய வென்னக் குவிதோளான்.

௪௨ ஆழிப் பொற்றேர் மன்னவ னிவ்வா றயர்வெய்திப்
பூழிப் பொற்றார் முற்று மடங்கப் புரள்போதில்
ஊழிற் பெற்றா யென்றுரை யன்றே லுயிர்மாய்வன்
பாழிப் பொற்றோள் மன்னவ வென்றாள் பசையற்றாள்.

௪௩ அரிந்தான் முன்னோர் மன்னவ னன்றே யருமேனி
விரிந்தார் வில்லாய் வாய்மை வளர்ப்பான் வரநல்கிப்
பரிந்தா லென்னை யென்றனள் பாயுங் கனலேபோல்
எரிந்தே றாதே யின்னுயி ருண்ணு மெரியன்னாள். 1628

௪௪ வீந்தா ளேயிவ் வெய்யவ ளென்னா மிடல்வேந்தன்
ஈந்தே னீந்தே னிவ்வர மென்சேய் வனமாள
மாய்ந்தே நான்போய் வானர சாள்வன் வசைவெள்ளம்
நீந்தாய் நீந்தாய் நின்மக னோடு நெடிதென்றான். 1629

௪௫ கூறா முன்னங் கூறு படுக்குங் கொலைவாளின்
ஏறா வண்ணம் வன்றுய ராகத் திடைமூழ்கத்
தேறா னாகிச் செய்கை மறந்தான் செயன்முற்றி
ஊறா நின்ற சிந்தையி [1] னாளுந் துயில்வுற்றாள். 1630

௪௬ *சேனு லாவிய நாளெ லாமுயி ரொன்று போல்வன செய்துபின்
ஏனு லாவிய தோளி னானிட ரெய்த வொன்று மிரங்கலா
வாணி லாநகை மாத ராள்செயல் கண்டு மைந்தர்முன் னிற்கவும்
நாணி னாளென வேகி னாளிர் கங்கு லாகிய நங்கையே. 1631

௪௭ எண்ட ருங்கடை சென்ற யாம மியம்பு கின்றன வேலையால்
வண்டு தங்கிய தொங்கன் மார்பன் மயங்கி விம்மிய வாறெலாங்
கண்டு நெஞ்சு கலங்கி யஞ்சிறை யான காமர் துணைக்கரங்
கொண்டு தம்வயி றெற்றி யெற்றி விளிப்ப போன்றன கோழியே.

௪௮ தோய்க யத்து மரத்து மென்சிறை துள்ளி மீதெழு புள்ளெலாம்
தேய்கை யொத்த மருங்கின் மாதர் சிலம்பி னின்று சிலம்புவ
கேகயத்தர சன்ப யந்த விடத்தை யின்னதோர் கேடுசூழ்
மாக யத்தியை யுட்கொ தித்து மனத்து வைவன போன்றவே.

(பிரதி) 1 னானுந் துயில்வுற்றான்.

சகூ சேம மென்பன பற்றி யன்பு திருந்த வின்றுயில் செய்தபின்
வாம மேகலை மங்கை யோடும் வனத்துள் யாரு மறக்கலா
நாம நம்பி நடக்கு மென்று நடுங்கு கின்ற மனத்தவாய்
யாமு மிம்ம ணிறத்து மென்பன போலெ ழுந்தன யானையே.

ருய சிரித்த பங்கய மொத்த செங்க ணிராம னைத்திரு மாலையக்
கரிக்க ரம்பொரு கைத்த லத்துயர் காப்பு நாணணி தற்குமுன்
வரித்த தண்கதிர் முத்த ராசியிம் மண்ண னைத்து நிழற்றமேல்
விரித்த [1]பந்தல் பிரித்த தாமென மீனொ ளித்தது வானமே. 1635

ருக நாம விற்கை யிராம னைத்தொழு நாள டைந்த நமக்கெலாங்
காம விற்குடை கங்குன் மாலை கழிந்த தென்பது கற்பியாத்
தாமொ லித்தது பேரி யவ்வொலி சார மாரி தழங்கலான்
மாம யிற்குல மென்ன வுள்ள மலர்ந்தெ ழுந்தனர் மாதரே. 1636

ருஉ இனம லர்க்குலம் வாய் விடாதிள வாச மாருதம் வீசமுன்
புனைது கிற்கலை சோர நெஞ்சு புழுங்கி னார்சில பூவைமார்
மனவ னுக்கம்வி டத்த னித்தனி வள்ள லைப்புணர் கள்ளவன்
கனவி னுக்கிடை யூற டுக்கம யங்கி னார்சில கன்னிமார். 1637

ருங சாய டங்க நலங்க லந்து தழங்கு தன்குல நன்மையும்
போய டங்க நெடுங்கொ டும்பழி கொண்ட ரும்புகழ் சிந்துமத்
தீய டங்கிய சிந்தை யாள்செயல் கண்டு சீரிய நங்கைமார்
வாய டங்கிய தென்ன வந்து குவிந்த வண்குமு தங்களே.

ருச மொய்ய ராக நிரம்ப வாசை முருங்கு தீயின் முழங்கமேல்
வைய ராவிய மாரன் வாளியும் வானி லாநெடு வாடையும்
மெய்ய ராவிட வாவி சோர வெதும்பு மாதர்த மென்செவிப்
பைய ராநுழை கின்ற போன்றன பண்க ணிந்தெழு பாடலே.

ருரு ஆழி யான்முடி சூடு நாளிடை யான பாவி யிதோரிரா
ஊழி யாயின வாறெ னுயர் போதின் மேலுறை பேதையும்
ஏழுலோகமுமெண்டவஞ்செய்தகண்ணுமெங்கண்மனங்களும்
வாழு நாளி தெனவெ ழுந்தனர் மஞ்சு தோய்புய மைந்தரே.

ருசு ஐயு றுஞ்சுடர் மேனி யானெழில் காண மூளு மவாவினுற்
கொய்யு றுங்குல மாம லர்க்குவை நின்றெ ழுந்தனர் கூர்மைகூர்
நெய்யுறுஞ்சுடர்வேனெடுங்கண்முகிழ்த்துநெஞ்சினினைப்பொடும்
பொய்யு றங்கு மடந்தை மார்குழல் வண்டு பொம்மென விம்மவே.

(பிரதி) 1 பந்த நிரைத்த.

௫௭ ஆடகந்தரு பூணழுந்திட வஞ்சி யஞ்சி யனந்தலால்
ஏடகந்தரு தார்பொ திந்திட யாமபேரி யிசைத்தலாற்
சேடகம்புனை கோதை மங்கையர் சிந்தையின்செறி திண்மையால்
ஊடல் கண்டவர் கூடல் கண்டிலர் நையு மைந்தர்க ளுய்யவே.

௫௮ தழையொ லித்தன வண்டொ லித்தன தாரொ லித்தன பேரியாம்
முழவொ லித்தன தேரொ லித்தன முத்தொ லித்தெழுமல்குலார்
இழையொ லித்தன புள்ளொ லித்தனயாழொலித்தனவெங்கணும்
மழையொலித்தன போலொலித்தமனத்தின்முந்துறும் வாசியே.

௫௯ வையமேழு மொரேழு மாருயி ரோடு கூட வழங்குமம்
மெய்யன் வீரருள் வீரமா மகன் மேல்வி ளைந்ததொர் காதலால்
ஐய! ஐய நலம்பு லன்க ளவிந்த டங்க நடுங்குவான்
தெய்வ மேனி படைத்த சேயொளி போன்ம ழுங்கின தீபமே.

௬௰ வங்கி யம்பல தேன்வி ளம்பின பாணி முந்தின வாணியின்
பங்கி யம்பல வெங்கும் விம்மின பம்பை பம்பின பல்வகைப்
பொங்கி யம்பல வுங்க றங்கின நூபு ரங்கள் புலம்பவெண்
சங்கி யம்பின கொம்ப லம்பின சாம கீத நிரந்தவே. 1645

௬௧ தூப முற்றிய காரி ருட்பகை துள்ளி யோடிட வுள்ளெழுந்
தீப முற்றவு [1]நீர்த்த கன்றனச் சேய தாருயிர் தேயவப்
பாவ முற்றிய பேதை செய்த பகைத்தி றத்தினில் வெய்யவன்
கோப முற்றி மிகச்சி வந்தனனொத்த னன்குணக் குன்றின்மேல்.

௬௨ மூவ ராய்முத லாகி மூலமு மாகி ஞாலமு மாகுமத்
தேவ தேவர் பிடித்த போர்வி லொடித்த சேவகர் சேணிலங்
காவன் மாமுடி சூடு மாரெழில் காண லாமெனு மாசைகூர்
பாவை மார்முக மென்ன வந்து மலர்ந்த பங்கய வாவியே. 1647

௬௩ இன்ன வேலையி னேழு வேலையு மொத்தபோல விரைத்தெழும்
மன்னன் மாநகர் மைந்தன் மாமுடி சூடும் வைக விதாமெனத்
துன்னு காத முரப்ப வந்தவை சொல்ல லாம்வகை யெம்மனோர்க்
குன்ன லாவன வல்ல வென்னினு முற்ற பெற்றி யுணர்த்துவாம்.

௬௪ *குஞ்சர மனையார் சிந்தைகொ ளிளையார்
பஞ்சிக ளணிவார் பால்வளை தெரிவார்
அஞ்சன மெனவா ளம்புக ளிடையே
நஞ்சினை யிடுவார் நாண்மலர் புனைவார். 1649

(பிரதி) 1 தித்த.

௬௫ பொங்கிய வுவகை வெள்ளம் பொழிதரக் கமலம் பூத்த
சங்கையின் முகத்தார் நம்பி தம்பிய ரனைய ரானார்
செங்கையி னறவ மாந்திக் களிப்பன சிவணுங் கண்ணார்
குங்குமச் சுவடு நீங்காக் குவவுத்தோட் குமர ரெல்லாம்

௬௬ மாதர்கள் கற்பின் மிக்கார் கவுசலை மனத்தை யொத்தார்
வேதியர் வசிட்ட னொத்தார் வேறுள மகளி ரெல்லாஞ்
சீதையை யொத்தா ரன்ன டிருவினை யொத்தாரிவ்வூர்ச்
சாதுகை மாந்த ரெல்லாந் தசரதன் றன்னை யொத்தார்.

௬௭ இமிழ்திரைப் பரவை ஞால மெங்கணும் வறுமை கூர
உமிழ்வதொத் துதவு காத லுந்திட வந்த தன்றே
குமிழ்முலைச் சீதை கொண்கன் கோமுடி புனைதல் காண்பான்
அமிழ்துணைக் குழுமு கின்ற வமரரி னரச வெள்ளம். 1652

௬௮ பாகியல் பவளச் செவ்வாய்ப் பணைமுலைப் பரவை யல்குற்
றோகையர் குழாமு மைந்தர் சும்மையுந் துவன்றி யெங்கும்
ஏகுமி னேகு மென்றென் றிடையிடை நிற்ற லாற்றார்
போகுனர் மீள்க லாகாப் பொன்னகர் வீதி யெல்லாம்.

௬௯ வேந்தரே பெரிதென் பாரும் வேதியர் பெரிதென் பாரும்
மாந்தரே பெரிதென் பாரு மகளிரே பெரிதென் பாரும்
போந்ததே பெரிதென் பாரும் புகுவதே பெரிதென் பாருந்
தேர்ந்ததே தேரி னல்லால் யாவரே தெரியக் கண்டார்.

௭0 குவளையி னெழிலும் வேலின் கொடுமையுங் குழைத்துக் கூட்டித்
திவளுமஞ் சனமென் றேய்ந்த நஞ்சினைத் தெரியத் தீட்டித்
தவளவொண் மதியின் வைத்த தன்மைசா றடங்க ணல்லார்
துவளுநுண் ணிடையா ராடுந் தோகையின் குழாத்திற் றொக்கார்.

௭௧ நலஞ்கிளர் பூமி யென்னு நங்கையை நறுந்து ழாயின்
அலங்கலான் புணருஞ் செல்வங் காணவந் தடைந்தி லாதார்
இலங்கையி னிருத ரேயிவ் வேழுல கத்து வாழும்
விலங்கலு மாசை நின்ற விடாம்த விலங்க லேயால். 1656

௭௨ சந்திரர் கோடி யென்னத் தரளவெண் கவிகை யோங்க
அந்தரத் தன்ன மெல்லா [1]மார்ந்தெனக் கவரி துன்ன
இந்திரற் குவமை சாலு மிருநிலக் கிழவ ரெல்லாம்
வந்தனர் மவுலி சூட்டு மண்டப மரபிற் புக்கார். 1657

(பிரதி) 1 மார்த்தெனக்

எ௩ முற்பயங் தெடுத்த காதற் புதல்வனை முறையி னோடும்
இற்பயஞ் சிறப்பிப் பாரி னீண்டிய வுவகை தூண்ட
அற்புதன் றிருவைச் சேரு மருமணங் காணப் புக்கார்
நற்பயன் றவத்தி னுய்க்கு நான்மறைக் கிழவ ரெல்லாம்.

எ௪ விண்ணவர் விசும்பு தூர்த்தார் விரிதிரை யுடுத்த கோல
மண்ணவர் திசைக டூர்த்தார் மங்கல மிசைக்குஞ் சங்கங்
கண்ணகன் முரசி னோதை கேட்டவர் செவிக டூர்த்த
எண்ணருங் கனக மாரி யெழுதிரைக் கடலுந் தூர்த்த.

எ௫ விளக்கொளி மறைத்த மன்னர் மின்னொளி மகுட கோடி
துளக்கொளி விசும்பி னூருஞ் சுடரையு மறைத்த சூழ்ந்த
அளக்கர் வாழ் முத்த மூரன் முறுவலா ரணியுஞ் சோதி
வளைத்தலா மென்றவ் வானோர் கண்ணையு மறைத்தவன்றே.

எ௬ ஆயதோ ரமைதி யின்க ணையனை மகுடஞ் சூட்டற்
கேயுமங் கலங்க ளான யாவையு மியையக் கொண்டு
தூயநான் மறைகள் வேத பாரகர் சொல்லத் தொல்லை
வாயில்க ளொருக்க நீங்க மாதவக் கிழவன் வந்தான்.

எஎ கங்கையே முதல வாயக் கன்னியீ றாயதீர்த்தம்
மங்கலப் புனலு நாலு வாரியி னீரும் பூரித்
தங்கிசெய் வினையிற் கேற்ற யாவையு மமைத்து வீரச்
சிங்கவா சனமும் வைத்துச் செய்வன பிறவுஞ் செய்தான்.

எஅ கணிதநூ லுணர்ந்த மாந்தர் காலம்வந் துற்ற தென்னப்
பிணியற நோற்று நின்ற பெரியவன் விரைவி னெய்தி
மணிமுடி வேந்தன் றன்னை வல்லையிற் கொணர்தி யென்னப்
பணிதலை நின்ற காதற் சுமந்திரன் பரிவிற் சென்றான்.

எ௯ விண்டொட நிவந்த கோயில் வேந்தர்தம் வேந்தன் றன்னைக்
கண்டிலன் வினவக் கேட்டான் கைகயை கோயி னண்ணித்
தொண்டைவாய் மடந்தை மாரிற் சொல்லமற் றவருஞ் சொல்லப்
பெண்டிரிற் கூற்ற மன்னாள் பிள்ளையைக் கொணர்க வென்றாள்.

அ0 என்றன ளென்னக் கேட்டா னெழுந்தபே ருவகை பொங்கப்
பொன்றிணி மாட வீதி பொருக்கென நீங்கிப் புக்கான்
தன்றிரு வுள்ளத் துள்ளே தன்னையே நினையு மற்றக்
குன்றிவர் தோளி னானைத் தொழுதுவாய் புதைத்துக் கூறும்.

௮௧ கொற்றவர் முனிவோர் மற்றுங் குவலயத் துள்ளோ ருன்னைப்
பெற்றவன் றன்னைப் போலப் பெரும் பரி சியற்றி நின்றார்
சிற்றவை தானு மாங்கே கொணர்கெனச் செப்பி னள்செம்
பொற்றட மகுடஞ் சூடப் போகுதி விரைவி னென்றான்.

௮௨ அய்யனு மச்சொற் கேளா வாயிர மவுலி யானைக்
கைதொழு தரசர் வெள்ளங் கடலெனத் தொடர்ந்து சுற்றத்
தெய்வகீ தங்கள் பாடத் தேவர்கள் மகிழ்ந்து வாழ்த்தத்
தையலா ரிரைத்து நோக்கத் தாரணி தேரிற் போனான்.

௮௩ திருமணி மகுடஞ் சூடச் சேவகன் செல்கின் றானென்
றொருவரி னொருவர் முந்திக் காதலோ டுவகை யுந்த
இருகையு மிரைத்து மொய்த்தா ரின்னுயிர் யார்க்கு மொன்றாய்ப்
பொருவருந் தேரிற் செல்லப் புறத்திடைக் கண்டார் போல்வார்.

௮௪ தண்ணெனுஞ் சொல்லாள் சொல்லச் சுடர்முடி துறந்து தூய
மண்ணெனுந் திருவை நீங்கி வழிக்கொளா முன்னம் வள்ளல்
பண்ணெனுஞ் சொல்லி னார்தந் தோளெனும் பணைத்த வேயுங்
கண்ணெனுங் கால வேலு மிடைநெடுங் கானம் புக்கான்.

௮௫ சுண்ணமு மலருஞ் சாந்துங் கனகமுந் தூவ வந்து
வண்ணமே கலையு நாணும் வளைகளுஞ் சிந்து வாரும்
புண்ணுற வனங்கன் வாளி புதைத்ததம் புணர்மென் கொங்கை
கண்ணுறப் பொழிந்த காமங் கனற்றரக் கலுழு வாரும்.

௮௬ அங்கண னவனி காத்தற் காமிவ னென்ன லாமோ
நங்கணன் பிலனென் றுள்ளந் தள்ளுற நடுங்கி நைவார்
செங்கணுங் கரிய கோல மேனியுந் தேரு மாகி
எங்கணுந் தோன்று கின்றா ரெனைவரோ விராம னென்பார்.

௮௭ இனையராய் மகளி ரெல்லா மிரைத்தனர் நிறைத்து மொய்த்தார்
முனைவரு நகர மூதூர் முதிருரு மிளைஞர் தாமும்
அனையவன் மேனி கண்டா ரன்பினுக் கெல்லை காணார்
நினைவன மனத்தால் வாயா னிகழ்ந்தது நிகழ்த்து வாம்யாம். 1672

௮௮ உய்ந்ததிவ் வுலக மென்பா ரூழிகாண் கிற்பா யென்பார்
மைந்தநீ கோடி யெங்கள் வாழ்க்கைநாள் யாவு மென்பார்
ஐந்தவித் தரிதிற் செய்த தவமுனக் காக வென்பார்
பைந்துணர்த் தெரியலாய்க்கே நல்வினை பயக்க வென்பார்.

௮௯ உயரரு ளொண்க ணுக்குந் தாமரை நிறத்தை யொக்கும்
புயல்பொழி மேக மென்ன புண்ணியஞ் செய்த வென்பார்
செயலருந் தவங்கள் செய்திச் செம்மலைத் தந்த செல்வத்
தயரதற் கென்ன கைம்மா றுடையம்யாந் தக்க தென்பார். 1674

௯0 வாரண மரற்ற வந்து மகரங் கோள் விடுத்த நேமி
நாரண னுக்கு மிந்த நம்பிதன் கருணை யென்பார்
ஆரண மறித றேற்று வையனை யணுகி நோக்கிக்
காரண மின்றி யேயுங் கண்கணீர் கலுழ நிற்பார். 1675

௯௧ நீலமா முகிலி னான்ற னிறைவினோ டறிவு நிற்க
சீலமார்க் குண்டு கெட்டேன் றேவரி னடங்கு வானோ
காலமாக் குனித்து நுண்மைக் கணக்கையுங் கடந்து நின்ற
மூலமாய முடிவி லாத மூர்த்தியிம் முன்ப னென்பார்.

௯௨ ஆர்கலி யகழ்ந்தோர் கங்கை யவனியிற் றந்தோர் முந்தைப்
பொர்கெழு தேவர்க் காக வசுரரைப பொருது வென்றோர்
பேர்கெழு சிறப்பின வந்த பெரும்புகழ் நிற்ப தையன்
தார்கெழு திரடோ டந்த புகழினைத் தழுவி யென்பார்.

௯௩ *சந்தமிவை தாவின்மணி யாரமிவை யாவுஞ்
சிந்துரமு மிங்கிவை தெரிந்த மதவேழப்
பந்தமும் வயங்கொளி பசும்பொனின் வெறுக்கை
மைந்தர்வறி யோர்கொள வழங்கென நினைப்பார். 1678

௯௪ மின்பொருவு தேரின்மிசை வீரன்வரு போழ்திற்
றன்பொருவில் கன்றுதனி தாவிவரல் கண்டாங்
கன்புருகு சிந்தையொடு மாவுருகு மாபோல்
என்புருகி நெஞ்சுருகி நைந்துருகி நிற்பார். 1679

௯௫ சத்திர நிழற்றநிமிர் தானையொடு நானு
அத்திர நிழற்றவரு ளோடவனி யாள்வார்
புத்திர ரினிப்பெறுதல் புல்லிதென நல்லோர்
சித்திர மெனத்தனி திகைத்துருகி நிற்பார். 1680

௯௬ கார்மினொ டுலாயதென நூல்களுலு மார்பன்
தேர்மிசைநம் வாயில்கடி தேகுதல்செய் வானோ
நேர்மினிமிர் கோடிமணி யாலுநிதி யாலும்
தூர்மினெடு வீதியினை யென்றுசொரி வாரும். 1681

கூஎ தாய்கையில் வளர்ந்திலன் வளர்த்தது தவத்தாற்
கேகயன் மடந்தைகிளர் ஞாலமிவ னாள்வான்
ஈகையி னுவந்தன ளியற்கையிது வென்றாற்
றோகையவள் பேருவகை சொல்லவரி தென்பார். 1682

கூஅ பாவமு மருந்துயரும் வேர்பறியு மென்பார்
பூவலய மின்றுமுத லன்றுபொது வென்பார்
தேவர்பகை யுள்ளவுமிவ் வள்ளறெறு மென்பார்
ஏவல்செயு மன்னர்தவம் யாவதுகொ லென்பார். 1683

கூகூ ஆண்டினைய ராயினைய கூறவடல் வீரன்
தூண்டுபுர விப்பொருவில் சுந்தர மணித்தேர்
மாண்டகொடி மாடநெடு வீதிமறை யப்போய்ப்
பூண்டபுகழ் மன்னனுறை கோயில்புக லோடும். 1684

க00 *ஆங்குவந் தடைந்த வண்ண லாசையின் கவரி வீசப்
பூங்குழன் மகளி ருள்ளம் புதுக்களி யாட நோக்கி
வீங்கிருங் காதல் காட்டி விரிமுகக் கமல பீடத்
தோங்கிரு மகுடஞ் சூடி யுவகைவீற் றிருப்பக் காணான்.

க0க வேத்தவை முனிவ ரோடும் விருப்பொடுங் களிக்கு மெய்ம்மை
எத்தவை யிசைக்குஞ் செம்பொன் மண்டபத்தினிதின்னெய்தான்
ஓத்தவை யுலகத் தெங்கு முள்ளவை யுணர்ந்தா னுள்ளம்
பூத்தவை வடிவே லொக்குஞ் சிற்றவை கோயில் புக்கான்.

க0உ புக்கவன் றன்னை நோக்கிப் புரவலர் முனிவ ரெல்லாந்
தக்கது நினைந்தான் றாதை தாமரைச் சரணஞ் சூடித்
திக்கினை நிமிர்ந்த கோலச் செல்வனே செம்பொற் சோதி
மிக்குயர் மகுடஞ் சூட்டச் சூடுதல் விழுமி தென்றார்.

க0ங ஆயன நிகழும் வேலை யண்ணலு மயர்ந்து தேறாத்
தூயவன் கிடந்த சூழல் குறுகினன் வருத னோக்கி
நாயக னுரையான் வாயா னானிது பகர்வெ னென்னாத்
தாயென நினைவான் முன்னே கூற்றெனத் தமியள் வந்தாள்.

க0ச வந்தவ டன்னைச் சென்னி மண்ணுற வணங்கி வாய்த்த
சிந்துரப் பவளச் செவ்வாய் செங்கையிற் புதைத்து மற்றைச்
சுந்தரத் தடக்கை தானை மடக்குறத் தொழுது நின்றான்
அந்திவந் தடைந்த தாயைக் கண்டவான் கன்றி னன்னான்.

௧௦௫ நின்றவன் றன்னை நோக்கி யிரும்பினு லியன்ற நெஞ்சிற்
கொன்றுழல் கூற்ற மென்னும் பெயரினிற் கொடுமை பூண்டாள்
இன்றெனக் குணர லாய தாயதே பென்ன லாகும்
ஒன்றுனக் குந்தை மைந்த வுரைத்ததோ ருரையுண் டென்றாள்.

௧௦௬ எந்தையே யேவ நீரே யுரைசெய வியைந்த துண்டேல்
உய்ந்தன னடியே னென்னிற் பிறந்தன ருளரோ வாழி
வந்ததென் றவத்தி னாய வருபயன் மற்றொன் றுண்டோ
தந்தையுந் தாயு நீரே தலைநின்றேன் பணியு மென்றான்.

௧௦௭ ஆழிசூ ழுலக மெல்லாம் பரதனே யாள நீபோய்த்
தாழிருஞ் சடைக டாங்கித் தாங்கருந் தவமேற் கொண்டு
பூழிவெங் கான நண்ணிப் புண்ணிய நதிக ளாடி
ஏழிரண் டாண்டின் வாவென் றியம்பின னரச னென்றாள்.

௧௦௮ இப்பொழு தெம்ம னோருக் கியம்புவ தெளிதே யாரக்குஞ்
செப்பருங் குணத்தி ராமன் றிருமுகச் செவ்வி நோக்கில்
ஒப்பதே முன்பு [1]பின்பவ் வாசக முணரக் கேட்ட
அப்பொழு தலர்ந்த செந்தா மரையினை வென்ற தம்மா. 1693

௧௦௯ தெருளுடை மனத்து மன்ன னேவலிற் றிறம்ப வஞ்சி
இருளுடை யுலகந் தாங்கு மின்னலுக் கிசைந்து நின்றான்
உருளுடைச் சகடம் பூண்ட வுடைய வனுய்த்த காரே
றருளுடை யொருவ னீக்க வப்பிணி யவிழ்ந்த தொத்தான். 1694

௧௧௦ மன்னவன் பணியன் றாகி [2]னும்பணி மறுப்ப னோவென்
பின்னவன் பெற்ற செல்வ மடியனேன் பெற்ற தன்றோ
என்னிதி னுறுதி யப்பா லிப்பணி தலைமேற் கொண்டேன்
மின்னொளிர் கானமின்றேபோகின்றேன்விடையுங்கொண்டேன்.

கைகேசி சூழ்வினைப் படலம் முற்றும்.

(பிரதி) 1 பின்பின். 2 னின்பணி.

௫. நகர் நீங்கு படலம்

௧ என்று கொண் டினைய கூறி யடிதொழு திறைஞ்சி மீட்டுந்
தன்றுணைத் தாதை பாத மத்திசை நோக்கித் தாழ்ந்து
பொன்றிணி போதி னாளும் பூமியும் புலம்பி னையக்
குன்றினு முயர்ந்த தோளான் கோசலை கோயில் புக்கான்.

௨ குழைக்கின்ற கவரி யின்றிக் கொற்றவெண் குடையு மின்றி
இழைக்கின்ற விதிமுன் செல்லத் தருமம்பின் னிரங்கிச் செல்ல
மழைக்குன்ற மனையான் மவுலி கவித்தனன் வருமென் றென்று
தழைக்கின்ற வுள்ளத் தன்னாள் முன்னொரு தமியன் சென்றான்.

௩ புனைந்திலன் மவுலி குஞ்சி மஞ்சனப் புனித நீரால்
நனைந்தில னென்கொ லென்னு மையத்தா ணளினபாதம்
வனைந்தபொற் கழற்கால் வீரன் வணங்கலுங் குழைந்து வாழ்த்தி
நினைந்ததென் னிடையூ றுண்டோ நெடுமுடி புனைதற் கென்றாள்.

௪ *மங்கை யம்மொழி கூறலு [1]மானவன்
செங்கை கூப்பிநுங் காதற் றிருமகன்
பங்க மில்குணத் தெம்பி பரதனே
துங்க மாமுடி சூடுகின் றானென்றான். 1699

௫ முறைமை யன்றென்ப தொன் றுண்டதல்லது
நிறைகு ணத்தவ னின்னினு நல்லனோர்
குறைவி லன்னெனக் கூறின னால்வர்க்கும்
மறுவி [2]லன்பினில் வேற்றுமை மாற்றினாள். 1700

௬ என்று பின்னரு மன்னவ னேவிய
தன்றெ னாமை மகனே யுனக்கறன்
நன்று நும்பிக்கு நானில நீகொடுத்
தொன்றி வாழுதி யூழி பலவென்றாள். 1701

௭ தாயு ரைத்தசொற் கேட்டுத் தழைக்கின்ற
தூய சிந்தையத் தோமில் குணத்தினான்
நாய கன்னெனை நன்னெறி யுய்ப்பதற்
கேய துண்டொர் பணியென் றியம்பினான். 1702

௮ ஈண்டு ரைத்த பணியென்னை யென்றவட்
காண்டொ ரேழினொ டேழகன் கானிடை
மாண்ட மாதவத் தோருடன் வைகிப்பின்
மீண்டு நீவர வேண்டுமென் றானென்றான். 1703

(பிரதி) 1 மாதவன். 2 லன்பன்றி.

௯ ஆங்கவ் வாசக மென்னு மனல்குழை
தூங்கு தன்செவி யிற்றொட ராமுனம்
ஏங்கி னாளிளைத் தாடிகைத் தாண்மனம்
வீங்கி னள்விம்மி னள்விழுந் தாளரோ. 1704

௧௦ வஞ்ச மோமக னேயுனை மாநிலந்
தஞ்ச மாகநீ தாங்கென்ற வாசகம்
நஞ்ச மோவினி நானுயிர் வாழ்வெனோ
அஞ்சு மஞ்சுமென் னாருயி ரஞ்சுமால். 1705

௧௧ கைகள் கையி னெரிக்குந்தன் காதலன்
வைகு மாலிலை யன்ன வயிற்றினைப்
பெய்வ ளைத்தளி ராற்பிசை யும்புகை
வெய்து யிர்த்து விழுந்து புழுங்குமால். 1706

௧௨ நன்று மன்னன் கருணை யெனுநகும்
நின்ற மைந்தனை நோக்கி நெடுஞ்சுரத்
தென்று போவ தெனுவெழு மின்னுயிர்
பொன்றும் போதுற்ற துற்றனள் போலுமால். 1707

௧௩ அன்பி ழைத்த மனத்தர சற்குநீ
என்பி ழைத்தனை யென்றுநின் றேங்குமால்
முன்பி ழைத்த வறுமையின் முற்றினோர்
பொன்பி ழைக்கப் பொதிந்தனர் போலவே. 1708

௧௪ அறமெனக் கிலையோ வென வாவிநொந்
[1]திறவ டுத்ததென் றெய்வதை காளெனும்
பிறவி சைப்பதென் கன்று பிரிந்துழிக்
கறவை யொப்பக் கரைந்து கலங்கினாள். 1709

௧௫ இத்தி றத்தி னிடருறு வாடனைக்
கைத்த லத்தி னெடுத்தருங் கற்பினோய்
பொய்த்தி றத்தின னாக்குதி யோபுகல்
மெய்த்தி றத்துநம் வேந்தனை நீயெனா. 1710

௧௬ பொற்பு றுத்தன மென்மை பொதிந்தன
சொற்பு றுத்தற் குரியன சொல்லினான்
கற்பு றுத்திய கற்புடை யாடனை
வற்பு றுத்தி மனங்கொளத் தேற்றுவான். 1711

(பிரதி) 1 திறம.

௰௭ சிறந்த வெம்பி திருவுற வெந்தையை
மறந்தும் பொய்யில னாக்கி வனத்திடை
உறைந்து தீரு முறுதிபெற் றேனிதிற்
பிறந்தி யான்பெறும் பேறென்ப தியாவதோ. 1712

௰௮ விண்ணு மண்ணு மவ்வேலையு மற்றும்வே
றெண்ணும் பூத மெலாமழிந் தேகினும்
அண்ண லேவன் மறுக்க வடியனேற்
கொண்ணு மோவிதற் குள்ளழி யேலென்றான். 1713

௰௯ ஆகி லைய வரசன்ற னாணையால்
ஏக னீயென்றி யானுமு ரைக்கிலேன்
சாகிலா வுயிர் தாங்கவல் லேனையும்
போகி லுன்னொடுங் கொண்டனை போகென்றாள். 1714

௨௰ என்னை நீங்கி யிடர்க்கடல் வைகுறும்
மன்னர் மன்னனை வற்புறுத் தாதுடன்
துன்னு கானம் படரத் துணிவதே
அன்னை நீயறம் பார்க்கிலை யாமெனா. 1715

௨௧ வரிவி லெம்பியிம் மண்ணர சாயவற்
குரிமை மாநில முற்றபின் கொற்றவன்
திருவி னீங்கித் தவஞ்செயு நாளுடன்
அருமை நோன்புக ளாற்றுதி யாமென்றான். 1716

௨௨ சித்த நீதிகைக் கின்றதென் றேவரும்
ஒத்த மாதவஞ் செய்துயர்ந் தாரன்றே
எத்த னைக்குள வாண்டுக ளீண்டிவை
பத்து நாளும் பகலல வோவெனா. 1717

௨௩ முன்னர்க் கோசிக னென்னு முனிவரன்
தன்ன ருட்டலை தாங்கிய விஞ்சையும்
பின்ன ரெய்திய பேறும் பிழைத்தவோ
இன்ன நன்றவ ரேயது செய்தலே. 1718

௨௪ மாத வர்க்கு வழிபா டிழைத்தரும்
போத முற்றிப் பொருவரு விஞ்சைகள்
ஏத மற்றன தாங்கி யிமையவர்
காதல் பெற்றிந் நகர்வரக் காண்டியால். 1719

உரு மகர வேலைமண் டோயதண் டோட்டினர்
சகரர் தாதை பணிதலை நின்றுதம்
புகரில் யாக்கையி னின்னுயிர் போக்கிய
நிகரின் மாப்புகழ் நின்றதன் றேயெனா. 1720

உசு மான்ம றிக்கரத் தான்மழு வேந்துவான்
தான்ம றுத்திலன் றாதைசொற் றாயையே
ஊனறக் குறைத் தானுர வோனருள்
யான் மறுப்பதென் றெண்ணுவதோ வெனா. 1721

உஎ இத்தி றத்த வெனைப்பல வாசகம்
உய்த்து ரைத்த மகனுரை யுட்கொளா
எத்தி றத்து மிறக்குமிந் நாடெனா
மெய்த்தி றதது விளங்கிழை யுன்னுவாள். 1722

உஅ அவனி காவல் பரதன தாகுக
இவனிஞ் ஞால மிறந்திருங் கானிடைத்
தவனிலா வகை காப்பென் றகவிலாப்
புவனி நாதற் றெழுதென்று போயினாள். 1723

உகூ போகின் றாளைத் தொழுது புரவலன்
ஆக மற்றவ டன்னையு மாற்றியிச்
சோகந் தீர்ப்பவ ளொன்று சுமித்திரை
மேகந் தோய்மணிக் கோயிலை மேவினான். 1724

௩0 நடந்த கோசலை கேகய நாட்டிறை
மடந்தை கோயிலை யெய்தினண் மன்னவன்
கிடந்த பார்மிசை வீழ்ந்தனள் கெட்டுயிர்
உடைந்த போதி னுடல்விழுந் தென்னவே. 1725

௩க *பிறிவோர் பிரிவோ விவைதான் பெரியோய் தகவோ வென்னும்
நெறியோ வடியோ நிலைநீ நினையாய் நினைவே யென்னும்
வறியோர் தனமே யென்னுந் தமியேன் வலியே யென்னும்
அறிவோ வினையே யென்னு மரசே யரசே யென்னும்.

௩உ இருளற் றிடவுற் றெளிரு மிரவிக் கெதிருந் திகிரி
யுருளத் தனியுய்த் தொருதேர் நடையிற் கடைகா ணுலகம்
பொருளற் றிடமுற் றறமப் பகலிற் புகுதற் கென்றோ
அருளிற் கருதிற் றிதுவோ வரசர்க் கரசே யென்னும்.

௩௩ திரையார் கடல்சூ ழுலகின் றவமே திருவின் றிருவே
நிரையார் கலையின் கடலே நெறியார் மறையின் னிலையே
கரையா வயர்வே னெனைநீ கருணா லையனே யென்னென்
றுரையா யிதுதா னழகோ வுலகே ழுடையா யென்னும். 1728

௩௪ மின்னின் றனைய மேனி வெறிதாய் விடநின் றதுபோல்
உன்னுந் தகைமைக் கடையா வுறுநோ யுணர்கின் றுணரான்
என்னென் றுரையா யின்னே யிதுதா னேதென் றறியேன்
மன்னன் றன்மை காண வாராய் மகனே யென்னும். 1729

௩௫ இவ்வா றழுவா ளிரியற் குரல்சென் றிசையா முன்னம்
ஒவ்வா தொவ்வா தென்னா வொளிர்வா ணிருபர் முனிவ
அவ்வா றறிவா யென்ன [1]வந்தான் முனிவன் னவனும்
வெவ்வா ளரசன் னிலைகண் டென்னாம் வினையென் றுன்னா.

௩௬ இறந்தா னரச னல்ல னிறவா தொழிவா னல்லன்
மறந்தா னுணர்வென் றன்னான் வன்கை கயர்கோன் மங்கை
துறந்தா டுயரந் தன்னைத் துறவா தொழிவா ளென்னாப்
பிறந்தார் பெயருந் தன்மை பிறரா லறிதற் கெளிதோ.

௩௭ என்னா வுன்னா முனிவ னிடரா லழிவா டுயரஞ்
சொன்னா லாகா ளெனமுன் றொழுகை கயர்கோன் மகளை
அன்னா யுரையா யரச னயர்வா னிலையென் னென்னத்
தன்னா னிகழ்ந்த தெல்லாந் தானே தெரியச் சொன்னாள்.

௩௮ சொற்றாள் சொற்றா முன்னஞ் சுடர்வா ளரசர்க் கரசைப்
பொற்றா மரைபோற் கையாற் பொடிசூழ் படிநின் றெழுவிக்
கற்றா யயரே லவளே தருநின் காதற் கரசை
எற்றே செயலின் றொழிநீ யென்றென் றிரவா நின்றான்.

௩௯ சீதப் பனிநீ ரளவித் திண்கா லுக்க மென்காற்
போதத் தளவே தழுவித் தின்சொற் புகலா நின்றான்
ஓதங் கடனஞ் சனையா னுரைநஞ் சொருவா றவியக்
காதற் புதல்வன் பெயரே புகல்வா னுயிருங் கண்டான்.

௪௰ காணா வையா வினிநீ யொழிவாய் கழிபே ரவலம்
ஆணா யகனே யினிநா டாள்வா னிடையூ றுளதோ
மாணா வுரையா டருமம் மழையே யனையான் மகுடம்
பூணா தொழிவா னெனில்யா முளமோ பொன்றே லென்றான்.

(பிரதி) 1 வந்தார் முனிவர் வந்தான்.

சக என்ற முனிவன் றன்னை நினையா வினையே னினிநான்
பொன்றும் மளவில் லவனைப் புனைமா மகுடம் புனைவித்
தொன்றும் வனமென் றுள்ளா வண்ணஞ் செய்தென் னுரையுங்
குன்றும் பழிபூ ணாமற் காவாய் கோவே யென்றான்.

சஉ முனியும் முனியுஞ் செய்கைக் கொடியாண் முகமே முன்னி
இனியுன் புதல்வற் கரசு [1]மேனை யோருக் குயிரும்
மனுவின் வழிநின் கணவற் குயிரும் முதவி வசைதீர்
புனிதம் மருவும் புகழே புனையாய் பொன்னே யென்றான்.

சங மொய்ம்மாண் வினைவே ரறவென் றுயர்வான் மொழியா முன்னம்
விம்மா விழுவா ளரசன் மெய்யிற் றிரிவா னென்னில்
இம்மா னுலகத் துயிரோ டினிவாழ் வுகவே னென்சொற்
பொய்மா ணாமற் கின்றே பொன்றா தொழியே னென்றாள்

சச கொழுநன் றுஞ்சு மெனவுங் கொள்ளா துலக மெனவும்
பழிநின் றுயரும் மெனவும் பாவ முளதா மெனவும்
ஒழிகின் றிலையன் றியுமொன் றுணர்கின் றிலையா னினிமேல்
மொழிகின் றனவென் னென்னு முனியும் முறையன் றென்பான்.

சரு கண்ணோ டாதே கணவ னுயிரோ டிடர்கா ணாதே
புண்ணூ டாடுங் கனலோ விடமோ வென்னப் புகல்வாய்
பெண்ணோ தீயோ மாயப் பேயோ கொடியாய் நீயும்
மண்ணோ டுன்னோ டென்னா மனமே வலிதே யென்றான்.

சசு வாயான் மன்னன் மகனை வனமே கென்னா முன்னம்
நீயோ சொன்னா யவனோ நிமிர்கா னிடைவன் னெறியிற்
போயோ புகலோ தவிரப் புகழோ டுயிரைச் சுடுவெந்
தீயோ நின்போற் றீயோ ருளரோ செயலென் னென்றான்.

சஎ தாவின் முனிவன் புகலத் தளரா நின்ற மன்னன்
நாவின் னஞ்ச முடைய நங்கை தன்னை நோக்கிப்
பாவி நீயே வெங்கான் படர்வா யென்றென் னுயிரை
[2]ஏவி னாயோ வவனு [3]மேகி னானோ வென்ன. 1742

சஅ கண்டே னெஞ்சங் களிநின் கனிவாய் விடநா னெடுநாள்
உண்டே னதனா னீயென் னுயிரை முதலோ டுண்டாய்
பண்டே யெரிமுன் னுன்னைப் பாவி தேவி யாகக்
கொண்டே னல்லேன் வேறோர் கூற்றந் தேடிக்கொண்டேன்

(பிரதி) 1 மேனை யோருயிருக் குயிரும், 2 ஏவின் 3 மேகின்

௪௯ விழிக்குங் கண்வே றில்லா வெங்கா னென்கான் முளையைச்
சுழிக்கும் வினையா லேகச் சூழ்வா யென்னிற் பேழ்வாய்
பழிக்கு நாணாய் மாணாப் பாவி யினியென் பலவுன்
கழுத்தி ஞாணுன் மகற்குக் காப்பு ஞாணா மென்னா.

௫௰ இன்னே பலவும் பகர்வா னிரங்கா தவளை நோக்கிச்
சொன்னேன் முன்னே யிவளென் றார மல்ல டுறந்தேன்
மன்னே யாவான் வருமப் பரதன் றனையும் மகனென்
றுன்னேன் முனிவா வவனு மாகா னுரிமைக் கென்றான்.

௫௧ என்னைக் கண்டு மேகா வண்ண மிடையூ றுடையான்
உன்னைக் கண்டு மிலனோ வென்னா வுயர்கோ சலையைப்
பின்னைக் கண்டா னனையான் பிரியக் கண்ட துயரந்
தன்னைக் கண்டே தவிர்வா டளர்வா ணிலையிற் றளர்வான்.

௫௨ மாற்றாள் செயலா மென்றுங் கணவன் வரமீந் துள்ளம்
ஆற்றா தயர்ந்தா னென்று மறிந்தா ளவளும் மனத்தைத்
தேற்றா நின்றாண் மகனைத் திரிவா னென்னா ளரசன்
தோற்றான் மெய்யென் றுலகஞ் சொல்லும் பழிக்குஞ் சோர்வாள்.

௫௩ தள்ளா நிலைசான் மெய்ம்மை தழுவா வகையா லெய்தின்
எள்ளா நிலைகூர் பெருமைக் கிழிவா மென்றா லுரவோய்
விள்ளா நிலைசே ரன்பான் மகன்மே னினியிவ் வுலகங்
கொள்ளா தன்றோ வென்றாள் கணவன் குறையக் குறைவாள்.

௫௪ போவா னொழியா னென்றாள் புதல்வன் றன்னைக் கணவன்
சாவா தொழியா னென்றென் றுள்ளந் தளர்வுற் றயர்வாள்
காவா யென்னாண் மகனைக் கணவன் புகழுக் கழிவாள்
ஆவா வுயர்கோ சலையா மன்ன மென்னுற் றனளே. 1749

௫௫ உணர்வா னனையா ளுரையா லுயர்ந்தா னுரைசால் குமரன்
புணரா நிலமா வனமே போவா னேயா மென்னா
இணரார் தருதா ரரச னிடரா லயர்வான் வினையேன்
துணைவா துணைவா வென்றான் றேன்றா றேன்றா யென்றான்.

௫௬ கண்ணு நீரா யுயிரு மொழுகக் கழியா நின்றேன்
எண்ணு நீரான் மறையோ ரெரிமுன் னின்மேற் சொரிய
மண்ணு நீராய் வந்த புனலை மகனே வினையேன்
உண்ணு நீரா யுதவி யுயர்கா னடையா யென்றான். 1751

ருஎ படைமா ணரசைப் பலகான் மழுவா ளதனு லெறிவான்
மிடன்மாண் வலிதா னனையான் வில்லோ டடுமா வல்லாய்
உடையா மகுடம் புனையென் றுரையா வுடனே கொடியேன்
சடைமா மகுடம் புனையத் தந்தே னந்தோ வென்றான்.

ருஅ கறுத்தா யுருவும் மனமுங் கண்ணுங் கையுஞ் செய்யாய்
பொறுத்தாய் பொறையே யிறைவன் புரமூன் றெரித்த போர்வில்
இறுத்தாய் தமியே னென்னு யென்னை யிம்மூப் பிடையே
வெறுத்தா யினிநான் வாணாள் வேண்டேன் வேண்டேனென்றான்.

ருகூ பொன்னின் முன்ன மொளிரும் பொன்னே புகழின் புகழே
மின்னின் மின்னும் வரிவிற் குமரா மெய்யின் மெய்யே
என்னின் முன்னம் வனநீ யடைதற் கெளியே னல்லேன்
உன்னின் முன்னின் புகுவே னுயர்வா னினியா னென்றான்.

கூ0 நெகுதற் கொத்த நெஞ்சி னேயத் தாலே யாவி
உகுதற் கொத்த வுடலு முடையே னுன்போ லல்லேன்
தகுதற் கொத்த சனகன் தையல் கையைப் பற்றிப்
புகுதக் கண்ட கண்ணாற் போகக் காணே னென்றான்.

கூக எற்றே பகர்வே னினியா னென்னே யுன்னிற் பிரிய
வற்றே யுலக மெனினும் வானே வருந்தா [1]தெனினும்
பொற்றே ரரசே தமியேன் புகழே யுயிரே யுன்னைப்
பெற்றே னருமை யறிவேன் பிழையேன் பிழையே னென்றான்.

கூஉ அள்ளற் பள்ளப் புனல்சூ ழகனா னிலமும் மரசுங்
கொள்ளக் குறையா நிதியின் குவையுமுதலா வெவையுங்
கள்ளக் கைகேசிக்கே யுதவிப் புகழ்கைக் கொண்ட
வள்ளற் றனமென் [2]னுயிரை மாய்க்கும் மாய்க்கு மென்றான்.

கூங ஒலியார் கடல்சூ ழுலகத் துயர்வா னிடைநா கரினும்
பொலியா நின்றா ருன்னைப் போல்வா ருளரோ பொன்னே
வலியா ருடையா ரென்றான் மழுவா ளுடையான் வரவுஞ்
சலியா நிலையா னென்றாற் றவிர்வா ருளரோ வென்றான்.

கூச கேட்டே யிருந்தே னெனினுங் கிளர்வா னின்றே யடைய
மாட்டே னாகி லன்றோ வன்க ணென்கண் மைந்தா
காட்டே யுறைவாய் நீயிக் கைகேசியையுங் கண்டியான்
நாட்டே யுறைவே னென்றா னன்றென் றன்மை யென்றான்.

(பிரதி) 1 னெனினும். 2 னுயிரா லன்றி மறையே லென்றான்.

சுரு மெய்யே தவமே செய்துன் மிடல்மார் பரிதிற் பெற்ற
செய்யா ளென்னும் பொன்னு நிலமா தென்னுந் திருவும்
உய்யா ருய்யார் கெடுவே னுன்னைப் பிரியில் வினையேன்
ஐயா கைகே சியைகே ளருளா கேளே யென்றான். 1760

சுசு பூணாரணியும் முடியும் பொன்னா சனமுங் குடையுஞ்
சேணார் மார்புந் திருவும் தெரியக் காணக் கடவேன்
மாணா மரவற் கலையு மானின் றோலு மவைதான்
காணா தொழிந்தே னன்றாய்த் தன்றோ கன்றே யென்றான். 1761

சுஎ ஒன்றோ டொன்றென் றெவ்வா வுரைதந் தரசன் னுயிருஞ்
சென்றோ நின்றா னென்னுந் தன்மை யெய்தித் தேய்ந்தான்
மென்றோல் மார்பின் முனிவன் வேந்தே யயரே லவனை
யின்றே யேகா வண்ணந் தகைவ னுலகோ டென்றான். 1762

சுஅ முனிவன் சொல்லு மளவின் முடியுங் கொல்லென் றரசன்
றனிநின் றாழறன் னுயிரைச் சிறிதே தகைவா னிந்தப்
புனிதன் போனா லிவனற் போகா தொழிவா னென்னா
மனிதன் வடிவங் கொண்ட மறையோன் றானும் போனான்.

சுகூ மறந்தா னினைவும் முயிரும் மன்ன னென்ன மறுகி
இறந்தான் கொல்லோ வரச னென்னா விடலுற் றழிவாள்
துறந்தாய் மகனே யுலகோ டெமையு மென்னத் துணையாம்
அறந்தா னிதுவோ வையா வரசற் கரசே யென்றாள்.

எ0 மெய்யின் மெய்யே யுலகின் வேந்தர்க் கெல்லாம் வேந்தே
உய்யும் வகை நின்னுயிரை யோம்பா திங்ஙன் றேம்பின்
வைய முழுதுந் துயரான் மறுகு முனிவன் னுடனம்
ஐயன் வரினும் வருமா லயரே லயரே லரசே. 1765

எக என்றென் றரசன் மெய்யு மிருதாளிணையும் முகனுந்
தன்றன் செய்ய கையாற் றைவந் திடுகோ சலையை
ஒன்றுந் தெரியா மம்ம ருள்ளத் தரசன் மெள்ள
வன்றிண் சிலைநங் குரிசில் வருமே வருமே யென்றான்.

எஉ [1]வன்மா யக்கை கேசி வாக்கா லென்றன் னுயிரை
முன்மாய் விப்பத் துணிந்தா ளேனுங் கூனி மொழியாற்
றன்மா மகனுந் தானுந் தரணி பெறுமா றன்றி
யென்மா மகனைக் கானே கென்றா ளெறும்பின் கதையாள்.

(பிரதி) 1 வன்மா மாயக் கைகேசி, வன்மாமாயக்கேசி.

௭௩ பொன்னார் வலயத் தோளான் கானோ புகுத றவிரான்
என்னா ருயிரோ வகலா தொழியா திதுகோ சலைகேண்
முன்னா ளொருமா முனிவன் மொழிந்த சாப முளதென்
றந்நா ளுற்ற தெல்லா மவளுக் கரச னறைவான். 1768

௭௪ வெய்ய கானத் திடையே வேட்டை வேட்கை மிகவே
ஐய சென்றே கரியோ டரிக டுருவித் திரிவேன்
கையிற் சிலையுங் கணையு மிறுகக் கதமா வருமோர்
செய்ய நதியின் கரைவாய்ச் சென்றே மறைய நின்றேன்.

௭௫ ஒருமா முனிவன் மனையோ டொளியொன் றிலதாய் நயனந்
திருமா மகவே துணையாய்த் தவமே புரிபோழ் தினின்வாய்
அருமா மைந்தன் புனல்கொண் டகல்வான் வருமா றறியேன்
பொருமா கணைவிட் டிடலும் பூமீ தலறிப் புரள. 1770

௭௬ புக்குப் பெருநீர் நுகரும் பொருபோ தகமென் றொலிமேற்
கைக்கட் கணைசென் றதலாற் கண்ணிற் றெரியக் காணேன்
அக்கைக் கரியின் குரலே யன்றீ தென்ன வெருவா
மக்கட் குரலென் றயர்வேன் மனநொந் தவண்வந் தனனால்.

௭௭ கையுங் குடமுந் நெகிழக் கணையோ டுழல்வோற் கானா
மெய்யுந் தனுவு மனனும் வெறிதே கிடமேல் வீழா
ஐய நீதான் யாவ னந்தோ வருள்கென் றயரப்
பொய்யொன் றறியா மைந்தன் கேணீ யென்னப் புகல்வான்.

௭௮ சேலா கியமா முதல்வன் றிருவுந் தியின்மா மலரின்
மேலா கியநான் முகனார் வேதங் களின்மா முறையின்
பாலா கியயோ னிகளிற் பலவாம் வருணந் தருவான்
நாலாகிய தாம் வருணந் தனின்மே லெமைநல் கினனால்.

௭௯ இருகண் களுமின் றியாய்க்கு மெந்தைக் குமிங் கிவர்கள்
பருகும் புனல்கொண் டகல்வான படர்ந்தேன் பழுதா யினதால்
இருகுன் றனைய புயத்தா யிபமென் றுணரா வெய்தாய்
உருகுந் துயரந் தவிர்நீ யூழின் செயலீ தெனவே. 1774

௮௰ உண்ணீர் வேட்கை மிகவே யுயங்கு மெந்தைக் கொருநீ
தண்ணீர் கொடுபோ யளித்தென் சாவு முரைத்துப் புதல்வன்
விண்மீ தடைவான றொழுதான வருந்தே லெனவும் விளம்பென்
றெண்ணீர் மையினான் வானோ ரெதிர் கொண்டிடவே கினனால்.

அக மைந்தன் வரவு நோக்கும் வளர்மா தவர்பான் மகவோ
டந்தண் புனல் கொண் டணுக வையா விதுபோ தளவாய்
வந்திங் கணுகா யென்னே வந்த தென்னே நொந்தேஞ்
சந்தங் கமழுந் தோளாய் தழுவிக் கொளவா வெனவே.

அஉ ஐயா யானோ ரரச னயோத்தி நகரத் துள்ளேன்
மையார் களபந் துருவி மறைந்தே வதிந்தேன் றிருவாய்
பொய்யா வாய்மைப் புதல்வன்புனன்மொண் டிடுமோதையின்மேற்
கையாற் கணை சென் றதலாற் கண்ணிற் றெரியக் காணேன்.

அங வீட்டுண் டலறுங் குரலால் வேழக் குரலன் றெனவே
ஓட்டந் தெதிரா நீயா ரெனவுற் றதெலா முரையா
வாட்டந் தருநெஞ் சினனாய் நின்றான் வணங்கி வானோர்
நாட்ட மெதிர்வந் திடவே யிறந்தே கினன்விண் ணிடையே.

அச அறுத்தாய் கணையா லெனவே யடியேன் றன்னை யைய
கறுத்தே யருளா தியானே கண்ணிற் கண்டே னல்லேன்
மறுத்தா னில்லான் வனமொண் டிடுமோ தையினெய் தனனாற்
பொறுத்தே யருள்வா யென்னு விருதாள் சென்னி புனைந்தேன்.

அரு வீழ்ந்தா ரயர்ந்தார் புரண்டார் விழியே போயிற் றென்றார்
ஆழ்ந்தார் துன்பக் கடலு ளையா வையா வென்றார்
போழ்ந்தாய் நெஞ்சை யென்றார் பொன்னு டதனிற் போய்நீ
வாழ்ந்தே யிருப்பத் தரியேம் வந்தேம் வந்தே மினியே.

அசு என்றென் றயருந் தவரை யிருதாள் வணங்கி யானே
இன்றும் புதல்வ னினிநீ ரேவும் பணிசெய் திடுவேன்
ஒன்றுந் தளரே லையா வொழியு மிடரென் றிடலும்
வன்றிண் சிலையாய் கேண்மோ வென்னு வொருசொல் வகுத்தார்.

அஎ கண்ணுண் மணிபோன் மகவை யிழந்து முயிர் காதலியா
உண்ண வெண்ணி யிருந்தா லுலகோ ரென்னென் றுரையார்
விண்ணின் றலைசே ருதும்யா மெம்போல் விடலை பிரியப்
பண்ணும் பரிமா வுடையா யடைவாய் படர்வா னெனவே.

அஅ தாவா தொளிருங் குடையாய் தவறீங் கிதுநின் சரணங்
காவா யென்று யதனாற் கடிய சாபங் கருதேம்
ஏவா மகவைப் பிரிந்தின் றெம்போ லிடருற் றினையா
போவா யகல்வா னென்னுப் பொன்னாட் டிடைபோ யினரால்.

௮௬ சிந்தை தளர்வுற் றயர்வுஞ் சிறிது மிலனா யின்சொல்
மைந்த னுளனென் றதனான் மகிழ்வோ டிவண் வந்தனனால்
அந்த முனிசொற் றமையு மண்ணல் வனமே குதலும்
என்ற னுயிர் வீகுதலு மிறையுந் தவறா தென்றான். 1784

௯௰ *உரைசெய் பெருமை யுயர்குணத்தோ [1]ரோங்கல்
புரைசெய் மதகளிற்றான் பொற்கோயின் முன்னம்
முரச முழங்க முடிசூட்ட மொய்த்தாண்
டரச ரினிதிருந்த நல்லவை யினாயினான். 1785

௯௧ வந்த முனியை முகநோக்கி வாள்வேந்தர்
எந்தை புகுந்த விடையூறுண் டாயதோ
அந்தமில் சோகத் தழுதகூரற் றானென்ன
சிந்தை தெளிந்தாய் தெளியெமக்கீ தென்றுரைத்தார்.

௯௨ வேந்தன் பணியினாற் கைகேசி மெய்ப்புதல்வன்
பாந்தண் மிசைக்கிடந்த பார்காப்பா னாயினான்
ஏந்துந் தடந்தோ ளிராமன் றிருமடந்தை
காந்த னொருமுறைபோய்க் காடுறைவா னாயினான். 1787

௯௩ கொண்டாள் வரமிரண்டுங் கைகயர்கோன் கொம்பவட்குத் -
தண்டாத செங்கோற் றசரதனுந் தானளித்தான்
ஒண்டார் முகிலை வனம்போகென் றொருப்படுத்தாள்
எண்டானும் வேறில்லை யீதடுத்த வாறென்றான். 1788

௯௪ வாரார் முலையாரு மற்றுள்ள மைந்தர்களும்
ஆராத காத லரசர்களு மந்தணரும்
பேராத வாய்மைப் பெரியோ னுரைசெவியுட்
சாராத முன்னந் தசரதனைப் போல்வீழ்ந்தார். 1789

௯௫ புண்ணுற்ற தீயிற் புகையுற் [2]றுயிர்பதைப்ப
மண்ணுற் றயர்ந்து மறுகிற் றுடம்பெல்லாங்
கண்ணுற்ற வாரி கடலுற்ற தந்நிலையே
விண்ணுற்ற தெம்மருங்கும் விட்டழுத பேரோசை.

௯௬ மாத ரருங்கலமு மங்கலமுஞ் சிந்தித்தங்
கோதை புடை பெயரக் கூற்றனைய கண்சிவப்பப்
பாத மலர்பதைப்பத் தாம்பதைத்துப் பார்வீழ்ந்தார்
ஊதை யெறிய வொசிபூங் கொடிபோல்வார். 1791

(பிரதி) 1 ளோங்கற். 2 றுரைபதைப்ப.

௬௭ ஆவா வரச னருளிலனே [1]யாமென்பார்
காவா வறத்தையினிக் கைவிடுவோம் [2]யாமென்பார்
தாவாத மன்னர் தலத்தலைவீழ்ந் தேங்கினார்
மாவாதஞ் சாய்த்த மராமரமே போல்வீழ்ந்தார். 1792

௬௮ கிள்ளையொடு பூவை யழுத கிளர்மாடத்
துள்ளுறையும் பூசை யழுத வுருவறியாப்
பிள்ளை யழுத பெரியோரை யென்சொல்ல
வள்ளல் வனம்புகுவா னென்றுரைத்த மாற்றத்தால்.

௬௯ சேதாம்பற் போதனைய செங்கனிவாய் வெண்டளவப்
போதாம்பற் றூன்றப் புணர்முலைமேற் பூண்டரள
மாதாம்பற் றென்ன மழைக்கண்ணீ ராலியுக
நாதாம்பற் றுமழலை நங்கைமா ரேங்கினார். 1794

௱ ஆவு மழுதவதன் கன்றழுத வன்றலர்ந்த
பூவு மழுதபுனற் புள்ளழுத கள்ளொழுகுங்
காவு மழுத களிறழுத கால்வயப்போர்
மாவு மழுதனவான் மன்னவனை மானவே. 1795

௱௧ நானீயு முய்கலா மென்னாதே நாயகனைக்
கானீயு மென்றுரைத்த கைகேசி யுங்கொடிய
கூனீயு மல்லாற் கொடியார் பிறருளரே
மேனீயு மெல்லாம் வெறுநீரே யாயினார். 1796

௱௨ தேரு தறிவழிந்தா ரெங்குலப்பார் தேரோட
நீராகிச் சுண்ண நிறைந்த தெருவெல்லாம்
ஆறாகி யோடின கண்ணினீ ராருணெஞ்சங்
கூறாகி யோடாத வித்தனையே குற்றமே. 1797

௱௩ மண்செய்த பாவ முளதென்பார் மாமலர்மேற்
பெண்செய்த பாவ மிதனிற் பெரிதென்பார்
புண்செய்தார் நெஞ்சை விதியென்பார் பூதலத்தோர்
கண்செய்த பாவங் [3]கடலிற் பெரிதென்பார். 1798

௱௪ ஆளான் பரத னரசென்பா ரையனினி
மீளா னமக்கு விதிகொடிதே காணென்பார்
கோளாகி வந்தவா கொற்ற முடியென்பார்
மாளாத நம்மின் மனம்வலியா ரரென்பார். 1799

(பிரதி) 1 யாமென்றும். 2 யாமென்றும். 3 கடலென்ப தாயினார்.

க0ரு ஆதி யரச னருங்கை கயர்மகண்மேற்
காதன் முதிரக் கருத்தழிந்தா னுமென்பார்
சீதை மணவாளன் றன்னோடுந் தீக்கானம்
போது மதுவன்றேற் புகுது மெரியென்பார். 1800

க0சு கையா னிலந்தடவிக் கண்ணீர் மெழுகுவார்
உய்யாள் பொற்கோசலையென் றோதுவார் வெய்துயிர்ப்பார்
ஐயா விளங்கோவே யாற்றுதியோ நீயென்பார்
நெய்யா ரழலுற்ற துற்றாரந் நீணகரார். 1801

க0எ தள்ளூறு வேறில்லாத் தன்மகற்குப் பார்கொள்வான்
எள்ளூறு தீக்கரும நேர்ந்தா ளிவளென்பார்
கள்ளூறு செவ்வாய்க் கணிகையருங் கைகேசி
உள்ளூறு காதலிலள் போலென் [1] றுள்ளழிந்தார். 1802

க0அ நின்று தவமியற்றித் தான்றீர நேர்ந்ததோ
வன்றி யுலகத்து ளாருயிரை வாழ்வானைக்
கொன்று களையக் குறித்த பொருளன்றோ
நன்று வரங்கொடுத்த நாயகற்கு நன்றென்பார். 1803

க0கூ பெற்றுடைய மண்ணவளுக் கீய்ந்து பிறந்துலகம்
முற்றுடைய கோவைப் பிரியாது மொய்த்தீண்டி
உற்றுறையும் யாரு முறையவே சின்னாளிற்
புற்றுடைய காடெல்லா நாடாகிப் போமென்பார். 1804

கக0 என்னே நிருப னியற்கை யிருந்தவா
தன்னே ரொன்றில்லாத தலைமகற்குத் தாரணியை
முன்னே கொடுத்து முறைதிறம்பத் தம்பியற்குப்
பின்னே கொடுத்தாற் பிழையாதோ மெய்யென்பார்.

ககக கோதை வரிவிற் குமரற் கொடுத்தநில
மாதை யொருவர் புணர்வராம் வஞ்சித்த
பேதை சிறுவனையே பின்பார்த்து நிற்குமே
சீதை பிரியினுந் தீரா டிருவென்பார். 1806

ககஉ உந்தாது [2] நெய்வார்த் துதவாது காலெறிய
நந்தா விளக்கி னடுங்குகின்ற நங்கைமார்
செந்தா மரைப்பெருங்கட் செவ்வி யருணோக்கம்
அந்தோ பிரிதுமோ வாவிதியே யோவென்பார். 1807

(பிரதி) 1 துள்ளழிவார். 2 நெய்வக் துறையாது.

௧௧௩ *கேட்டா னிளையோன் கிளர்ஞாலம் வரத்தினாலே
மீட்டா ளளித்தாள்வனந் தம்முனை வெம்மை முற்றித்
தீட்டாத வேற்கட் சிறுதாயென யாவராலும்
மூட்டாத காலக் கடைத்தீ யெனமூண் டெழுந்தான்.

௧௧௪ கண்ணிற் கடைத்தீயுக நெற்றியிற் கற்றை நாற
விண்ணிற் சுடருஞ் சுடர்தோன்ற மெய்நீர் விரிக்க
உண்ணிற்கு முயிர்ப்பெனு மூதை பிறக்க நின்ற
அண்ணற் பெரியோன் றனதாதியின் மூர்த்தி யொத்தான். 1809

௧௧௫ சிங்கக் குருளைக் கிடுதீஞ்சுவை யூனை நாயின்
வெங்கட் சிறுகுட் டனுக்கூட்ட விரும்பி னளால்
நங்கைக் கறிவின் றிறநன்றிது நன்றி தென்னாக்
கங்கைக் கிறைவன் கமலக்கை புடைத்து நக்கான். 1810

௧௧௬ சுற்றார் மணியின் வடிவாள்புடை தோன்ற வார்த்து
விற்றூங்கி வாளிப் பெரும்புட்டில் புறத்து வீக்கிப்
பற்றார்ந்த செம்பொற் கவசம்பனி மேரு வாங்கொர்
புற்றா மென வோங்கிய தோளொடு மார்பு போர்க்க.

௧௧௭ அடியிற் சுடர் பொற்கழ லார்கலி நாண வார்ப்பப்
பிடியிற் றடவுஞ் சிறுநாண் பெரும் பூச லோசை
இடியிற் றொடரக் கடலேழு மெடுத்து ஞாலம்
முடிவிற் குமிறும்மழை மும்மையின் மேன்முழங்க.

௧௧௮ வானு நிலனு முதலீறில் வரம்பில் பூதம்
மேனின்று கீழ்காறும் பிரிந்தன வீழ்வ போலத்
தானுந் தனதம் முனுமல்லது மும்மை ஞாலத்
தானு முயிரு முடையார்க ளுளைந்தொ துங்க. 1813

௧௧௯ புவிப்பாவை பரங்கெட போரில்வந் தோரை யெல்லாம்
அவிப்பானு மின்றே யவித்தாக்கையை யண்ட முற்றக்
குவிப்பானு மின்றே யெங்கோவினைக் கொற்ற மௌலி
கவிப்பானு [1] நின்றே னிதுகாக்குனர் காமி னென்றான்.

௧௨௦ விண்ணாட்டவர் விஞ்சையர் மண்ணவர் நாகர் மற்றும்
எண்ணாட்டவர் யாவரு நிற்கவொர் மூவ ராகி
மண்ணாட்டுநர் காக்குநர் நீக்குனர் வந்த போதும்
பெண்ணாட்ட மொட்டே னினிப்பேருல கத்து ளென்னா.

(பிரதி) 1 மின்றே யிதுகாக்குனர்.

கஉக காலைக் கதிரோர் னடுவுற்றதோர் வெம்மை காட்டி
ஞாலத்தவர் கோமக னங்கக ரத்து நாப்பண்
மாலைச் சிகரத் தனிமந்தர மேரு முந்தை
வேலைத் திரிகின் றதுபோற்றிரி கின்ற வேலை. 1816

கஉஉ வேற்றுக் கொடியாண் முடிப்பித்த வினைக்கு விம்மித்
தேற்றத் தெளியா தயர்சிற்றவை பாலி ருந்தான்
ஆற்றத் தனித்தம்பி தன்விற்புய லண்ட கோளங்
கீற்றோத் துடையப் படுநாணுரு மேறு கேளா. 1817

கஉங வீறாக்கிய பொற்கலன் வில்லிட வார மின்ன
மாறாத் தனிச்சொற் றுளிமாரி வழங்க வந்தான்
காறாக்க நிமிர்ந்து கனன்று புகைந்து [1] பொங்கும்
[2] ஆறாக் கனலாற்றுமொ ரஞ்சன மேக மென்ன. 1818

கஉச மின்னொத்த சீற்றக் கனல்விட்டு விளங்க நின்ற
பொன்னொத்த மேனிப் புயலொத்த தடக்கை யானை
என்னத்த னென்னீ யிமையோரை முனிந்தி லாதாய்
சன்னத்த னாகித் தனுவேந்துதற் கேது வென்றான். 1819

கஉரு மெய்யைச் சிதைவித்து நின்மேன்முறை நீத்த நெஞ்சின்
மையிற் கரியா ளெதிர்நின்னையம் மௌலி சூட்டல்
செய்யக் கருதித் தடைசெய்குநர் தேவ ரேனுந்
துய்யைச் சுடுவெங் கனலிற் சுடுவான் றுணிந்தேன்.

கஉசு வலக்கார் முகமென் கையதாகவவ் வானு ளோரும்
விலக்கா ரவர்வந்து விலக்கினு [3] மென்கை வாளி
இலக்கா யெரிவித் துலகேழினொ டேழு மன்னர்
குலக்கா வலுமின் றுனக்கியான்றரக் கோடி யென்றான்.

கஉஎ இளையா னிதுகூற விராம னியைந்த நீதி
வளையாவரு நன்னெறி நின்னறி வாகு மன்றே
[4] உளையாவறம் வற்றிட வூழ்வழு வுற்ற சீற்றம்
விளையாத நிலத்துனக் கெங்ஙன் விளைந்த தென்றான்.

கஉஅ நீண்டான துரைத்தலு நித்திலந் தோன்ற நக்குச்
சேண்டான் றொடர்மாநில நின்னது தந்தை செப்பப்
பூண்டாய் பகையா விழந்தாய்வனம் போதி யென்றால்
யாண்டோ வடியேற் கினிச்சீற்ற மடுப்ப [5] தென்னா. 1823

(பிரதி) 1 பொங்கி. 2 மாறாக். 3 மென்மை. 4 உளையா வர மற்றிட வூழ் வழு வற்ற. 5 தென்னோ.

கஉகூ நின்கட் பரிவில்லவர் நீள்வனத் துன்னை நீக்கப்
புன்கட் பொறியாக்கை பொறுத்துயிர் போற்று கேனோ
என்கட் புலமுன் னுனக்கீய்ந்துவைத் தில்லை யென்ற
வன்கட் புலந்தாங்கிய மன்னவன் [1] போல வென்றான்.

கஙo பின்குற்ற மன்னும் பயக்குமர் சென்றல் பேணேன்
முன்குற்ற மன்னன் முடிகொள்கெனக் கொள்ள மூண்ட
என்குற்ற மன்றி விகல்மன்னவன் குற்றம் யாதோ
மின்குற் றொளிரும் வெயிலிற்கொண் டமைந்த வேலோய்.

கஙக நதியின் பிழையன்று நறும்பெய லின்மை மற்றப்
பதியின் பிழையன்று பயந்து நமைப் புரந்தாள்
மதியின் பிழையன்று மகன்பிழை யன்று மைந்தா
விதியின் பிழைநீ யிதற்கென்னை வெகுண்ட தென்றான்.

கஙஉ உதிக்கும்முலை யுள்ளூறு தீயென வூதை பொங்கக்
கொதிக்கும் மனமெங்ஙன மாறுமிக் கோளி னழத்தாள்
மதிக்கும் மதியாமுதல் வானவர்க் கும் மற்றை
விதிக்கும் விதியாமென் விற்றொழில் காண்டி யென்றான்.

கஙங ஆய்தந்தவ னவ்வுரை கூறலு மைய னின்றான்
வாய்தந் தது கூறு தியோமறை தந்த நாவாய்
நீதந்த தன்றே [2] நெறியின் கணிலாத தீன்ற
தாய்தந்தை [3] யென்று லவர்மேற் சலிக்கின்ற தென்னே.

கஙச நற்றா தையுநீ தனிநாயக னீவ யிற்றிற்
பெற்றாயு நீயே பிறரில்லை பிறர்க்கு நல்கக்
கற்றா யிதுகாணுதி யின்றெனக் கைம்ம றித்தான்
முற்றா மதியம் மிலைந்தான் முனிந்தானை யன்னான். 1829

கஙரு வரதன் பகர்வான் வரம்பெற்றவ டாணிவ் வையஞ்
சரதம் முடையா ளவளென்றனித் தாய ரன்றேற்
பரதன் பெறுவா னினியான் படைக்கின்ற செல்வம்
விரதம் மிதனல்லது வேறினி யாவ தென்றான். 1830

கஙசு செல்லுஞ்சொல் வல்லானெதிர் தம்பியுந் தேவர் சொல்லுஞ்
சொல்லுஞ் சுமந்தே னிருதோளெனச் சேமம்பி யோங்குங்
கல்லுஞ் சுமந்தேன் கணைப்புட்டிலுங் கட்ட மைந்த
வில்லுஞ் சுமக்கப் பிறந்தேன் வெகுண்டென்னை யென்னை.

(பிரதி) 1 காண்கொ ளென்றான். 2 நெறியோர் கள்ளைத்துமீன்ற.
3 யரென்றிவர்மேற் சலிக்கின்ற தென்றான்.

௧௩௭ நன்சொற் கடந்தாண் டெனைநாளும் வளர்த்த மேலோன்
தன்சொற் கடந்தெற் கரசாள்வது தக்க தன்றால்
என்சொற் கடந்தா லுனக்கியாதுள தூற்ற மென்றான்
தென்சொற் கடந்தான் வடசொற்கடற் கெல்லை கண்டான்.

௧௩௮ ஆன்றான் பகர்வான் பகரையவோ ரைய மெங்குந்
தோன்றா நெறிவாழ் துணைத்தம்பியைப் போர்தொலைத்தோ
சான்றோர் புகழுந் தனித்தாதையை வாகை கொண்டோ
ஈன்றாளை வென்றோ வினியிக்கதந் தீர்வ தென்றான்.

௧௩௯ சீற்றந் துறந்தா னெதிர்நின்று தெரிந்து செப்பும்
மாற்றந் துறந்தான் மறைநான்கென வாங்கல் செல்லா
நாற்றெண் டிரைவேலையி னம்பித னாணை யாலே
ஏற்றந் தொடங்காக் கடலிற்றணி வெய்தி நின்றான்.

௧௪௰ அன்னான்றனை யையனு மாதியொ டந்த மென்னுந்
தன்னானு மளப்பருந் தானுந்தன் பாக நின்ற
பொன்மா னுரியானுந் தழீஇயெனப் புல்லிப் பின்னைச்
சொன்மாண்புடை யன்னை சுமித்திரை கோயில் புக்கான்.

௧௪௧ கண்டாண் மகனும் மகனுந்தன் கண்கள் போல்வார்
தண்டா வனஞ்செல் வதற்கே சமைந்தார்க டம்மைப்
புண்டாங்கு நெஞ்சத்தினளாய்ப் புரண்டாள் பொடிமேல்விழுந்து
உண்டாய துன்பக் கடற்கெல்லை யுணர்ந்தி லாதாள்.

௧௪௨ சோர்வாளை யோடித்தொழு தேத்தினன் றுன்பமென்னும்
ஈர்வாளை வாங்கி மனந்தேற்றுதற் கேற்ற செய்வான்
போர்வா ளரசர்க்கிறை பொய்த்தன னாக்க கில்லேன்
கார்வா னெடுங்கானிறை கண்டுபின் மீள்வ னென்றான்.

௧௪௩ கான்புக் கிடினுங் கடல்புக் கிடினுங் கலிப்பேர்
வான்புக் கிடினு மெனக்கன்னவை மாண யோத்தி
யான்புக்க தொக்கும் மெனையார் நலிகிற்கு மீட்டார்
ஊன்புக் குயிர்புக் குணர்வுக் குலையற்க வென்றான். 1838

௧௪௪ தாயாற்று கிலாடனை யாற்றுகின்றார்க டம்பாற்
றீயாற்று கின்றாரெனச் சிந்தையி னின்று தேற்ற
நோயாற்று கில்லா வுயிர்போல நுடங்கி டையார்
மாயாப் பழியாடர வற்கலை யேந்தி வந்தார். 1839

கசரு கார்வான மொப்பான் றனைக்காண்டொறுங் காண்டொறும்போய்
நீராயுகக் கண்ணினு நெஞ்சழி கின்ற நீரார்
பேரா விடர்ப்பட் டயலாருறு பீழை கண்டுந்
தீரா மனத்தாடர வந்தது சீரை யென்றார். 1840

கசசு வாணித்தில நன்னகை யார்களை வள்ள றம்பி
யாணர்த் திருநா டிழந்தீய்ந்தவ னீய்ந்த வெல்லாம்
பூணப் பிறந்தானு நின்றானது போர்வி லோடுங்
காணப் பிறந்தேனு நின்றேனவை காட்டு மென்றான்.

கசஎ அன்னா னவையினம் மடவாரவை யங்கை நல்க
இன்னா விடர்தீர்த் தெனையே கெனவெம் பிராட்டி
சொன்னா [1]லதுவே துணையாமெனத் தூய நங்கை
பொன்னா ரடிமேற் பணிந்தா னவளும் புகல்வாள். 1842

கசஅ ஆகாத தன்றாலுனக் கவ்வன மிவ்வ யோத்தி
மாகாதன் மன்னனிவன் வையக மீது வானிற்
போகாவிரு தாயரும் பூங்குழற் சீதை யென்றே
ஏகாயினி யிவ்வயி னிற்றலு மேத மென்றாள். 1843

கசகூ பின்னும் பகர்வாண் மகனேயிவன் பின்செ றம்பி
யென்னும் படியன்றி யடியரி னேவல் செய்தி
மன்ன னகர்க் கீண்டிவன் வந்திடின்வா வதன்றேல்
முன்ன முடியென்றனள் பால்முலை சோர நின்றாள்.

கரு0 *இருவருந் தொழுதன ரிரண்டு கன்றொரீஇ
வெருவருந் தாயெனத் தாயும் விம்மினாள்
பொருவருங் குமரரும் போயி னார்புனை
திருவரைத் துகிலொரீஇச் சீரை சாத்தியே. 1845

கருக தான்புனை சீரையைத் தானுஞ் சாத்துமத்
தேன்புரை தெரியலான் செய்கை நோக்கினான்
வான்புரை யிசையினாய் மறுக்க லாதுநீ
யான் புகறகையதோ ருறுதி கேளெனா. 1846

கருஉ அன்னைய ரனைவரு மாழி வேந்தனும்
முன்னைய ரல்லர்வெந் துயரின் மூழ்கினார்
என்னையும் பிரிந்தன ரிடரு றாவகை
உன்னைநீ யென்பொருட் டுதவு வாயென்றான். 1847

(பிரதி) 1 ளதுவே.

௧௫௩ ஆண்டகை யம்மொழி பகர வையனுந்
தூண்டரு திரள்புயந் துளங்கத் துண்ணெனு
மீண்டதோ ருயிரிடை விம்ம விம்முவான்
ஈண்டுனக் கடியனேன் பிழைத்த [1]தியாதெனு 1848

௧௫௪ நீருள வெனிலுள மீனு நீலமும்
பாருள வெனிலுள பாரம் போற்புறு
நாருள தனுவுளாய் நானுஞ் சீதையும்
ஆருள ரெனிலுள மருளு நீயெனு. 1849

௧௫௫ பைந்தொடி யொருத்தி சொற்கொண்டு பார்மகள்
நைந்துயிர் நடுங்கவு [2]நடத்தி கானெனு
உய்ந்தன னிருந்தன னுண்மை காவலன்
மைந்தனென் றினையசொல் வழங்கி னுயெனு. 1850

௧௫௬ மாறினி யென்னைநீ வனங்கொள் வாயென
ஏறின வெகுளியை யாது முற்றுற
ஆறினை தவிர்கென வைய வாணையிற்
கூறிய மொழியினுங் கொடிய தாமெனு. 1851

௧௫௭ செய்துடைச் செல்வமோ யாதுந் தீர்ந்தெனைக்
கைதுடைத் தேகவுங் கடவையோ வையா
[3]நெய்துடைத் தடையலார் நேய மாதர்கண்
மைதுடைத் துறைபுகும் மறங்கொள் வேலினுய். 1852

௧௫௮ உரைத்தபி னிராமனுென் றுரைக்க நேர்கலன்
வரைத்தடந் தோளினுன் வதன நோக்கினுன்
விரைத்தடந் தாமரைக் கண்ணின் மிக்கநீர்
நிரைத்திடை யிடைவிழ நெடிது நிற்கின்றுன். 1853

௧௫௯ அவ்வயி னரசவை நின்று மன்பினன்
எவ்வமி லருந்தவ முனிவ னெய்தினுன்
செவ்விய குமரருஞ் செங்கை கூப்பினுர்
கவ்வையின் பெருங்கடல் முனியுங் கால்வைத்தான்.

௧௬0 அன்னவர் முகத்தினே டகத்தை நோக்குவான்
பொன்னரைச் சீரையின் பொலிவு நோக்கினுன்
என்னினி யுணர்த்துவ தெடுத்த துன்பத்தாற்
றன்னையு முணர்ந்தில னுணருந் தன்மையான். 1855

(பிரதி) 1 யாதெனு. 2 நடக்கின் றுனெனு.
8 நெய்துடை யடையலார்.

௧௬௧ வாழ்வினை நுதலிய மங்கலத்து நாட்
டாழ்வினை பதுவரச் சீரை சாத்தினான்
சூழ்வினை நான்முகத் தொருவன் றோன்றினும்
ஊழ்வினை யொருவரா லொழிக்கற் பாலதோ. 1856

௧௬௨ வெவ்வினை யவடர் விளைந்த தேயுமன்
றிவ்வினை யிவன்வயி னெய்தற் பாற்றுமன்
றெவ்வினை நிகழ்ந்ததோ [1]வேவ ரெண்ணமோ
செவ்விதென் றொருமுறை தெரியும் பின்னனோ. 1857

௧௬௩ விற்றடந் தாமரைச் செங்கை வீரனை
உற்றடைந் தையநீ யொருவி னாயகன்
கற்றடங் கானுதி யென்னிற் கண்ணகன்
மற்றடந் தானையான் வாழ்கிலா னென்றான். 1858

௧௬௪ அன்னவன் பணிதலை யேந்தி யாற்றுதல்
என்னது கடனவ னிடரை நீக்குதல்
நின்னது கடனிது நெறியு மென்றனன்
பன்னகப் பாயலிற் பள்ளி நீங்கினான். 1859

௧௬௫ வெவ்வரம் பனையசம் பரனை வென்றநாட்
டெவ்வரம் பனையசொற் றீட்டினா டனக்
கவ்வரம் பொருதவே லரசனாய் கிலா
திவ்வரந் தருவெனென் றேன்ற துண்டென்றான். 1860

௧௬௬ ஏன்றவ னெந்தை யிவ்வரத் தினேவினாள்
ஈன்றவள் யானது சென்னி யேந்தினேன்
சான்றென நின்றநீ தடுத்தி யோவென்றான்
தோன்றிய நல்லற நிறுத்தத் தோன்றினான். 1861

௧௬௭ என்றனன் முனிவனொன் றியம்ப நேர்ந்திலன்
நின்றன னெடுங்கணீர் நிலத்து [2]நீர்த்துகக்
குன்றன தோளவற் றொழுது கொற்றவன்
பொன்றிணி நெடுமதிள் வாயில் போயினான். 1862

௧௬௮ சுற்றிய சீரையன் றொடருந் தம்பியன்
முற்றிய வுவகையின் முளரிப் போதினுங்
குற்றமில் முகத்தினன் கொள்கை கண்டவர்
உற்றதை யொருவகை யுணர்த்து வாமரோ. 1863

(பிரதி) 1 தெய்வ. 2 நீத்துகக்.

கசுகூ அய்யனைக் காண்டலு மணங்க ளுரெலாம்
மொய்யிளந் தளிர்களால் முளரி மேல்விழும்
மையலின் மதுகரங் கடியு மாறெனக்
கைகளின் மதர்நெடுங் கண்ணி னெற்றினார். 1864

கஎ0 தம்மையு முணர்ந்திலர் தணப்பி லன்பினால்
அம்மையி னிருவினை யகற்றவோ வன்றே
விம்மிய பேருயிர் மீண்டிலா மைகொல்
செம்மறன் றுதையிற் சிலவர் முந்தினார். 1865

கஎக விழுந்தனர் சிலர்சிலர் விம்மி விம்மிமேல்
எழுந்தனர் சிலர்சில ரிழிக ணீரிடை
அழுந்தினர் சிலர்பதைத் தளக வல்லியங்
கொழுந்தன னுற்றெனத் துயரங் கூர்கின்றார். 1866

கஎஉ கரும்பன மொழியவர் கண் பனிக்கிலர்
வரம்பறு துயரினான் மயங்கியே கொலாம்
இரும்பன மனத்தவ ரென்ன நின்றனர்
பெரும்பொரு ளிழந்தவர் போலும் பெற்றியார். 1867

கஎங நெக்கென வுயிருட னிலையி னின்றில
இக்கண மிக்கண மென்னுந் தன்மைய
புக்கன புறத்தன புண்ணிற் கண்மலர்
உக்கன நீர்வறந் துதிர வாரியே. 1868

கஎச இருகையிற் கரிநிக ரெண்ணி றந்தவர்
பெருகையிற் பெயர்த்ததந் தலையைப் பேணலர்
ஒருகையிற் கொண்டன ருருட்டு கின்றனர்
சுரிகையிற் கண்மலர் சூழ்ந்து நீக்கினார். 1869

கஎரு சிந்தின வணியணி சிதறி வீழ்ந்தன
பைந்துணர் மாலையிற் பரிந்த மேகலை
நந்தின நகையொளி விளக்க நங்கைமார்
சுந்தர வதனமு மதிக்குந் தோற்றவே. 1870

கஎகூ அறுபதி னுயிர ரரசன் றேவியர்
மறுவறு கற்பினர் மழைக் கண்ணீரினர்
சிறுவனைத் தொடர்ந்தனர் திறந்த வாயினர்
எறிதிரைக் கடலென விரங்கி யேங்குவார். 1871

௧எஎ கன்னிநன் மயில்களுங் குயிற்க ணங்களும்
அன்னமுஞ் சிறையிழந் தவனி சேர்ந்தன
என்னவீழ்ந் தழுன்றன ரிராம னல்லது
மன்னுயிர்ப் புதல்வரை மற்றும் பெற்றிலார். 1872

௧எஅ கிளையினு நரம்பினு நிரம்புங் கேள்என
அளவிறந் துயரவிட் டாற்றுந் தன்மையாற்
றுளைபடு குழலினோ டியாழ்க்குந் தோற்றன
இளையவ ரமுதினு மினிய சொற்களே. 1873

௧எகூ புகலிடங் கொடுவனம் போது மென்றுதம்
மகன்வயி னிரங்குறு மகளிர் வாய்களால்
அகன்மதி ணெடுமனை யரத்த வாம்பல்கள்
பகலிடை மலர்ந்ததோர் பழனம் போன்றவே. 1874

௧அ௦ திடருடைக் குங்குமச் சேறுஞ் சந்தமும்
இடையிடை வண்டலிட் டார மீர்த்தன
மிடைமுலைக் குவட்டொரீஇ மேக லைத்தடங்
கடலிடைப் பரந்ததக் கலுழி யாறரோ. 1875

௧அ௧ தண்டலைக் கோசலைத் தலைவன் மாதரைக்
கண்டன விரவியங் கமல வாண்முகம்
விண்டலத் துறையுள வேந்தற் காயினும்
உண்டிட ருற்றபோ தென்னு ருதன. 1876

௧அ௨ தாயருங் கிளைஞருஞ் சார்ந்து ளோர்களுஞ்
சேயரு மணியருஞ் சிறந்த மாதருங்
காயெரி யுற்றன ரனைய கவ்வையர்
வாயிலு முன்றிலு மறைய மொய்த்தனர். 1877

௧அ௩ இரைத்தன ரிரைத்தெழுந் தேங்கி யெங்கணுந்
திரைப்பெருங் கடலெனத் தொடர்ந்து பின்செல
உரைப்பதை யுணர்ந்தில னொழிப்ப தோர்கிலன்
வரைப்புயத் தண்ணறன் மனையை நோக்கினன். 1878

௧அ௪ நன்னெடு நளிர்முடி சூட நன்மணிப்
பன்னெடுந் தேரொடும் பவனி போனவன்
துன்னெடுஞ் சீரைகள் சுற்றி மீண்டுமப்
பொன்னெடுந் தெருவிடைப் போத நோக்கினர். 1879

கஅ௫ அந்தண் ரரும்மறை முனிவர் காவலர்
நந்தலி னகருளோர் நாட்டு ளோர்கடஞ்
சிந்தையென் புகல்வது தேவ ருள்ளமும்
வெந்தனர் மேல்வரு முறுதி வேண்டலார். 1880

கஅ௬ அஞ்சன மேனியவ் வழகற் கெய்திய
வஞ்சனை கண்டபின் வகிர்ந்து நீங்கலா
நெஞ்சினும் [1]வலிதுயிர் நினைப்ப தென்சில
நஞ்சினும் வலியநம் நலமென் றார்சிலர். 1881

கஅ௭ மண்கொடு வருமென வழியிருந் தயாம்
எண்கொடு தொடர்வனத் தேகல் காணவே
பெண்கொடு வினைசெயப் பெற்ற நாட்டினிற்
கண்கொடு பிறத்தலுங் கடையென் றார்சிலர். 1882

கஅ௮ வலங்கடிந் தேழைய ராய மன்னரை
நலங்கடிந் தறங்கெட நயத்தி யோவெனுக்
குலங்கடிந் தான்வலி கொண்ட கொண்டலை
நிலங்கடிந் தாளொடு நிகரென் றார்சிலர். 1883

கஅ௯ முழுவதே பிறந்துல குடைய மொய்ம்பினேன்
உழுவைசேர் கான்கத் துறைவன் யானெனு
எழுவதே யெழுதல்கண் டிருப்ப தேயிருந்
தழுவதே யழகிதெம் மன்பென் றார்சிலர். 1884

க௯0 திருவரை சுற்றிய சீரை யாடையன்
பெருவருந் துயரினன் றொடர்ந்து போகின்றான்
இருவரைப் பயந்தவ ளீன்ற கான்முளை
ஒருவனோ விவற்கிவ்வூ றுறவென் றார்சிலர். 1885

க௯க முழுக்கலின் வலியன மூரி நெஞ்சினை
மழுக்களிற் பிளத்துமென் றோடு வார்வழித்
தொழுக்கிய கலுழியாற் றிடை விழுந்துயர்
இழுக்கலி லிழுக்கவீழ்ந் திடருற் றார்சிலர். 1886

க௯உ பொன்னணி மணியணி மெய்யிற் போக்கினர்
மின்னென மின்னென விலக்கி மெய்விலைப்
பன்னிறத் துகிலெனப் பறித்து நீக்கினர்
சின்னநுண் டுகிலரை புனைகின் றார்சிலர். 1887

(பிரதி) 1 வலியரு

௧௯௩ நிறைமக வுடையவர் நெறிசெ லைம்பொறி
குறைமகன் குறையினுங் கொடுப்ப ராமுயிர்
முறைமகன் வனம்புக மொழியைக் காக்கின்ற
இறைமகன் றிருமன மிரும்பென் றூர்சிலர். 1888

௧௯௪ மானமே யனையதோர் கருணை மாண்பலால்
ஊனமே வேறிலா னுலகம் யாவையுங்
கானமே புகுமினிக் காதன் மைந்தனுந்
தானுமே யாளுங்கொ றரையென் றூர்சிலர். 1889

௧௯௫ வாங்கிய மருங்குலார் வைத்த கொங்கையார்
பூங்கொடி யொதுங்குவ போலொ துங்கினார்
ஏங்கிய குரலின ரிணைந்த காந்தளிற்
றூங்கிய செங்கைதன் றலையின் மேலுளார். 1890

௧௯௬ தலைக்குவட் டயல்மதி தவழு மாளிகை
நிலைக்குவட் டிடையிடை நின்ற நங்கைமார்
முலைக்குவட் டிழிகணீ ராலி மொய்த்துக
மலைக்குவட் டகவுறு மயிலின் மாழ்கினார். 1891

௧௯௭ மஞ்சன வகிற்புகை வழங்கு மாளிகை
எஞ்சலில் சாளரத் திரங்கு மின்சொலார்
அஞ்சனக் கண்கணீ ரருவி சோர்தரப்
பஞ்சரத் திருந்தழுங் கிளியிற் பன்னினார். 1892

௧௯௮ நன்னெடுங் கண்களி னான்ற நீர்த்துளி
தன்னெடுந் தாரைக டலத்தின் வீழ்தலால்
அன்னெடுங் குமரர்மாட் டழுங்கி மாடமும்
பொன்னெடுங் கண்குழிந் தழுவ போன்றவே. 1893

௧௯௯ மக்களை மறந்தனர் மாதர் தாயரைப்
புக்கிட முணர்ந்திலர் புதல்வர் பூசலிட்
டுக்கன ருயங்கின ருருகிச் சோர்ந்தனர்
துக்கநின் றறிவினைச் சூறை யாடவே. 1894

௨௦௦ காமரங் கனிந்தெனக் கனிந்த [1] மென்மொழி
மாமடந் தையரெலா மறுகு சேர்தலாற்
றேமரு நறுங்குழற் றிருவி னீங்கிய
தாமரை யொத்ததத் தவள மாடமே. 1895

(பிரதி) 1 தம்மொழி.

௨0௧ மழைக்குலம் புரைகுழல் விரிந்து மண்ணுறக்
குழைக்குல முகத்தியர் குழாங்க ளேங்கின
இழைக்குலஞ் சிதறிட வேவுண் டோய்வுறும்
உழைக்குல முழைப்பன வொத்த பாரெலாம். 1896

௨0௨ கொடிபடங் கினமணிக் குன்றங் கோமுர
சிடியடங் கினமுழக் கிழந்த பல்லியம்
படியடங் கனுநிமிர் பசுங்கண் மாரியாற்
பொடியடங் கினமதிட் புறத்து வீதியே. 1897

௨0௩ அட்டிலு மிழந்தன புகைய கிற்புகை
நெட்டிலு மிழந்தன நிறைந்த பால்கிளி
வட்டிலு மிழந்தன மகளிர் சால்மணித்
தொட்டிலு மிழந்தன மகவுஞ் சோர்ந்தவே. 1898

௨0௪ ஒளிதுறந் தனமுக முயிர்து றந்தெனத்
துளிதுறந் தனமுகிற் றொகையுந் தூயவாம்
தளிதுறந் தனபலி தானம் யானையுங்
களிதுறந் தனமலர்க் கள்ளுண் வண்டினே. 1899

௨0௫ நிழல்பிரிந் தனகுடை நெடுங்க ணேழையர்
குழல்பிரிந் தனமலர் குமரர் தாளிணை
கழல்பிரிந் தனசினக் காமன் வாளியும்
அழல்பிரிந் தனதுணை பிரிந்த வன்னமே. 1900

௨0௬ தாரொலி நீத்தன புரவி தண்ணுமை
வாரொலி நீத்தன மழையின் விம்முறுங்
தேரொலி நீத்தன தெருவுந் தெண்டிரை
நீரொலி நீத்தமு நீத்த போலவே. 1901

௨0௭ முழவெழு மொலியில முறையின் யாழ்நரம்
பெழவெழு மொலியில விமைப்பில் கண்ணினர்
விழவெழு மொலியில வேறு மொன்றில
அழவெழு மொலியெழு மரச வீதியே. 1902

௨0௮ தெள்ளொலிச் சிலம்புகள் சிலம்பு பொன்மணி
நள்ளொலித் திலநளிர் கலையு மன்னவே
புள்ளொலித் திலபுனற் பொழிலு மன்னவே
கள்ளொலித் திலமலர் களிறு மன்னவே. 1903

௨௦௯ செய்மறந் தனபுன்ல் சிவந்த வாய்ச்சியர்
கைமறந் தனவருங் குழவி காந்தெரி
நெய்மறந் தனநெறி யறிஞர் யாவரும்
மெய்மறந் தனரொலி மறந்த வேதமே. 1904

௨௧௦ ஆடின ரழுதன ரமுத வேழிசை
பாடின ரழுதனர் பரிந்த கோதையர்
ஊடின ரழுதன ருயிரி னன்பரைக்
கூடின ரழுதனர் குழாங்கு ழாங்கொடே. 1905

௨௧௧ நீட்டில களிறுகை நீரி னீரின்வாய்
பூட்டில புரவிகள் புள்ளும் பார்ப்பினுக்
கீட்டில விரைபுனிற் றீன்ற கன்றையும்
ஊட்டில கறவை நைந்துருகிச் சோர்ந்தவே. 1906

௨௧௨ மாந்தர்த மொய்ம்பினின் மகளிர் கொங்கையாம்
ஏந்திள நீர்களும் வெறுமை யெய்தின
சாந்தயர் சடையவாந் தார்பெய் குஞ்சியின்
கூந்தலின் வறுமைய மலரின் கூலமே. 1907

௨௧௩ *ஓடை நல்லணி முனிந்தன வுயர்களி றுச்சி
சூடை நல்லணி முனிந்தன தொடர்மனை கொடியின்
ஆடை நல்லணி முனிந்தன வம்பொன்செ [1]யிஞ்சி
பேடை நல்லணி முனிந்தன [2]மென்னடைப் புறவம்.

௨௧௪ திக்கு நோக்கிய தீவினைப் பயமிது சிந்தை
நெக்கு நோக்கிய நல்வினைப் பயமென நேராப்
பக்க நோக்கலாப் பருவர லின்பமென் றிரண்டும்
ஒக்க நோக்கிய யோகரு மருந்துய ருழந்தார். 1909

௨௧௫ ஓவ னல்லுணர் வுயிர்ப்பினோ டுடல்பதைத் துலைய
மேவு தொல்லழ கெழில்கெட விம்மனோய் விம்மத்
தாவி லைம்பொறி மறுகுறத் தசரத னென்ன
ஆவி நீக்கின்ற தொத்ததவ் வயோத்திமா நகரம். 1910

௨௧௬ உயங்கி யந்நக ருலைவுற வொருங்குழைச் சுற்ற
மயங்கி யேங்கினர் வயின்வயின் வரம்பிலர் தொடர
இயங்கு பல்லுயிர்க் கோருயி ரெனநின்ற விராமன்
தயங்கு பூண்முலைச் சானகி யிருந்துழிச் சார்ந்தான்.

(பிரதி) 1 யன்னம். 2 வெள்ளிடைப் பிறக்கம்.

௨௧௭ அழுத தாயரோ டந்தணர் முனிவரேர் டரசர்
புழுதி யாடிய மெய்யினர் புடைவந்து பொருமப்
பழுதில் சீரையி னுடையினன் வரும்படி பார்த்தாள்
எழுது பாவையன் னண்மனந் தனுக்கமொ டெழுந்தாள்.

௨௧௮ எழுந்த மங்கையை மாமியர் தழுவின ரேந்திப்
பொழிந்த வுண்கணீர்ப் புதுப்புன லாட்டினர் புலம்பி
அழிந்த சிந்தையன் னண்மதி யின்னதென் றறியாள்
வழிந்த நீர்நெடுங் கண்ணினள் வள்ளலை நோக்கி. 1913

௨௧௯ *பொன்னை யுற்ற பொலங்கழ லோய்புகழ்
மன்னை யுற்றதுண் டோவினை வன்றுயர்
என்னை யுற்ற தியம்பென் றியம்பினண்
மின்னை யுற்ற நடுக்கத்து மேனியாள். 1914

௨௨௦ பொருவி லெம்பி புவிபுரப் பான்புகழ்
இருவ ராணையு மேந்தின னின்றபோய்க்
கருவி மாமழைக் கற்கடங் கண்டுநான்
வருவ னீண்டு வருந்தலை நீயென்றான். 1915

௨௨௧ நாய கன்வன நண்ணலுற் றானென்றும்
மேய மண்ணிழந் தானென்றும் விம்மலள்
நீவ ருந்தலை நீங்குவன் யானென்ற
தீய வெஞ்சொல் செவிசுட விம்முவாள். 1916

௨௨௨ துறந்து போமென்று சொற்றசொற் றேறுமே
உறைந்த பாற்கடற் சேக்கை யுடனொரீஇ
அறந்தி றம்புமென் றய்ய னயோத்தியிற்
பிறந்த பின்பும் பிரியல ளாயினள். 1917

௨௨௩ அன்ன தன்மைய ளன்னையுந் தாதையுஞ்
சொன்ன செய்யத் துணிந்தது தூயதே
என்னை யென்னை யிருத்தியென் றாயென்றாள்
உன்ன வுன்ன வுயிருமி ழாநின்றாள். 1918

௨௨௪ வல்ல ரக்கரின் மால்வரை போய்விழுந்
தல்ல ரக்கி னுருக்கழற் காட்டதர்க்
கல்ல ரக்குங் கடுமைய வல்லநின்
சில்ல ரக்குண்ட சேவடிப் போதென்றான். 1919

௨௨௫ பரிவி கந்த மனத்தொரு பற்றிலா
தொருவு கின்றனை யூழி யருக்கனும்
எரியு [1]மென்பதி யாண்டைய தீண்டுநின்
பிரிவி னுஞ்சுடு மோபெருங் கானென்றாள். 1920

௨௨௬ அண்ண லன்னசொற் கேட்டன னன்றியும்
உண்ணி வந்த கருத்து முணர்ந்தனன்
கண்ணி னீர்க்கடற் கைவிட [2]நேர்கிலன்
எண்ணு கின்றன னென்செயற் பாற்றென்றான். 1921

௨௨௭ அனைய வேலை யகன்மனை யெய்தியப்
புனையுஞ் சீரை துணிந்து புனைந்தனள்
நினைவின் வள்ளல்பின் வந்தய னின்றனள்
பனையி னீள்கரம் பற்றிய கையினாள். 1922

௨௨௮ ஏழை தன்செயல் கண்டபின் யாவரும்
வீழ மண்ணிடை வீழ்ந்தனர் வீய்ந்திலர்
வாழு நாளுள வென்றபின் மாள்வரோ
ஊழி பேரினு முய்குவ ருய்குவார். 1923

௨௨௯ தாயர் தவ்வையர் தன்றுணைச் சேடியர்
ஆய [3]மன்னிய வன்பின ரென்றிவர்
தீயின் மூழ்கின ரொத்தனர் சேவகன்
றாய தையலை நோக்கினன் சொல்லுவான். 1924

௨௩0 முல்லை யுங்கடன் முத்து மெதிர்ப்பினும்
வெல்லும் வெண்ணகை யாய்விளை வெண்ணுவாய்
அல்லை போத வமைந்தனை யாதலின்
எல்லை தீர்ந்த விடர்தரு வாயென்றான். 1925

௨௩௧ கொற்ற வன்னது கூறலுங் கோகிலஞ்
செற்ற தன்ன குதலையள் சீறுவாள்
உற்று நின்ற துயரமி தொன்றுமே
எற்று றந்தபி னின்பங்கொ லாமென்றாள். 1926

௨௩௨ பிறிதொர் மாற்றம் பெருந்தகை பேசலன்
மறுகி வீழ்ந்தழு மைந்தரு மாதருஞ்
செறுநின் வீழ்ந்த நெடுந்தெருச் சென்றனன்
நெறிபெ றுமை யரிதென நீங்குவான். 1927

(பிரதி) 1 என்பன யாண்டைய வீண்டுநின். 2 நோக்கினன்.
3 மன்னவ ரன்பின.

உ௩௩ சீரை சுற்றித் திருமகள் பின்செல
மூரி விற்கை யிளையவன் முன்செல
காரை யொத்தவன் போம்படி கண்டவவ்
வூரை யுற்றது ணர்த்தவு மொண்ணுமோ. 1928

உ௩௪ ஆரும் பின்ன ரழுதவ லித்திலர்
சோருஞ் சிந்தையர் யாவருஞ் சூழ்ந்தனர்
வீரன் முன்வன மேவுது யாமெனப்
போரொன் றெல்லொலி கைம்மிகப் போயினர். 1929

உ௩௫ தாதை வாசல் குறுகினன் சார்தலுங்
கோதை வேலவன் றாயரைக் கும்பிடா
ஆதி மன்னனை யாற்றுமி னீரென்றான்
மாத ராரும் விழுந்து மயங்கினர். 1930

உ௩௬ வாழ்த்தி னார்தம் மகனை மருகியை
ஏத்தி னாரிளை யோனை வழுத்தினர்
காத்து நல்குமின் றெய்வதங் காளென்றார்
நாத்த ழும்ப வரற்றி நடுங்குவார். 1931

உ௩௭ அன்ன தாய ரரிதிற் பிரிந்தபின்
முன்னர் நின்ற முனிவனைக் கைதொழா
தன்ன தாருயிர்த் தம்பியுந் தாமரைப்
பொன்னுந் தானுமோர் தேர்மிசைப் போயினான். 1932

நகர் நீங்கு படலம் முற்றும்.

---

௫. தைல மாட்டு படலம்

௧ ஏவிய குரிசில்பின் யாரு மேகினர்
மாவிய றானைய மன்ன னீங்கலாத்
தேவியர் தவிர்ந்தனர் தெய்வ மாநகர்
ஓவிய [1] மொழிந்தன வுயிரி லாமையால். 1933

௨ கைகணீர் பரந்துகா றொடரக் கண்ணுகும்
வெய்யநீர் வெள்ளத்து மெள்ளச் சேறலால்
உய்யவே ழுலகுமொன் றான நீருழல்
தெய்வமீ னொத்ததச் செம்பொற் றேரரோ. 1934

(பிரதி) 1 மொத்தன.

௩ மீன்புகழ் பெறவெயி லொதுங்க மேதியோ
டான்புகக் கதிரவ னத்தம் புக்கனன்
கான்புகக் காண்கிலே னென்று கல்லதர்
தான்புக முடுகின னென்னுந் தன்மையான். 1935

௪ பகுத்தவான் மதிகொடு பதுமத் தண்ணலே
வகுத்தவா னுதலியர் வதன ராசிபோல்
உகுத்தகண் ணீரென வொளியு நீங்கின
முகிழ்த்தழ கிழந்தன முளரி யீட்டமே. 1936

௫ அந்தியின் வெயிலொளி யழிய வானகம்
நந்தலில் கைகயன் பயந்த நங்கைதன்
மந்தரை யுரையெனுங் கடுவின் வட்கிய
சிந்தையி னிருண்டது செம்மை நீங்கியே. 1937

௬ பரந்துமீ னரும்பிய பசலை வானகம்
அரந்தையின் முனிவர னறைந்த சாபத்தால்
நிரந்தர மிமைப்பிலா நெடுங்க ணீண்டிய
புரந்தர னுருவெனப் பொலிந்த தெங்குமே. 1838

௭ திருநகர்க் கோசலை யிரண்டு சென்றொரு
விரைசெறி சோலையை விரவி னெய்தினார்
இரதநின் றிழிந்துபி னிராம னின்றனை
உரைசெறி முனிவரோ டுறையுங் காலையே. 1939

௮ வட்டமே யோசனை வளைவிற் றாய்நடு
எட்டனை யிடவுமோ ரிடமி லாவகை
புட்டகு சோலையின் புறத்துப் போர்த்தன
விட்டது குரிசிலை விடாத சேனையே. 1940

௯ குயின்றன குலமணி நதியின் கூலத்திற்
பயின்றுயர் வாலுகப் பரப்பிற் பைம்புலின்
வயின்றொறும் வயின்றொறும் வைகினா ரொன்றும்
அயின்றிலர் துயின்றில ரழுது விம்மினார். 1941

௧௰ *வாவிவிரி தாமரையின் மாமலரின் வாசக்
காவிவிரி நாண்மலர் முகிழ்த்தனைய கண்ணார்
ஆவிவிரி பானுரையி னுடையணை யாக
நாவிவிரி கூழையிள நவ்வியர் துயின்றார். 1942

கக பெரும்பகல் வருந்தினர் பிறங்குமுலை தெங்கின்
குரும்பைகள் பொருஞ்செவிலி மங்கையர் குறங்கில்
அரும்பணைய கொங்கையயி லம்பணைய வுண்கட்
கரும்பணைய செஞ்சொனவில் கன்னியர் துயின்றார்.

கஉ பூவக நிறைந்த புளினத் திடர்கடோறும்
மாவகிரி லுண்கணின் மடப்பிடியின் வைகுஞ்
சேவக மணைந்த சிறுகட் கரிகளென்னத்
தூவகலி லங்குமயின் மன்னர்க டுயின்றார். 1944

கங தகவுமிகு தவமுமிவை தழுவவுயிர் கொழுநர்
முகமுமவ ரருளுநுகர் கிலர்துயர முறுவார்
அகவுமிள மயில்களுயி ரலசியன வனையார்
மகவுமுலை வருடவிள மகளிர்க டுயின்றார். 1945

கச மாகமணி வேதிகையின் மாதவிசெய் பந்தற்
கேகய நெடுங்குல மெனச்சிலர் கிடந்தார்
பூகவன மூடுபடு கர்ப்புளின முன்றிற்
றோகையிள வன்னநிரை யிற்சிலர் துயின்றார். 1946

கரு சம்பக நறும்பொழி லியற்றருண வஞ்சிக்
கொம்பழ கொசிந்தன வெனச்சிலர் குழைந்தார்
வம்பளவு கொங்கையொடும் வாலுகம் வளர்க்கும்
அம்பவள வல்லிக ளெனச்சில ரயர்ந்தார். 1947

கசு குங்கும மலைக்குளிர் பனிக்குமிழி யென்னத்
துங்க முலையிற்றுக ளுறச்சிலர் துயின்றார்
அங்கை யணையிற்பொலி வழுங்கமுக மெல்லாம்
பங்கய முகிழ்ப்பன வெனச்சிலர் படிந்தார். 1948

கஎ தொடுத்த புருவச்சிலை துவண்டனர் துயின்றார்
அடுத்தக லிடைச்சில ரழிந்தன ரயந்தார்
உடுத்ததுகில் சுற்றொரு தலைச்சில ருறைந்தார்
படுத்ததளி ரிற்சிலர் பதைத்தனர் திகைத்தார். 1949

கஅ ஏனையரு மின்னண முறங்கின ருறங்கா
மானவனு மந்திரிசு மந்திரனை வாவென்
றானமில் பெருங்குண மொருங்குடைய வன்றன்
மேனிகழ்வ துண்டவுரை கேளென விளம்பும். 1950

கசு *பூண்டபே ரன்பி னுரைப் போக்குவ தரிது போக்கா
தீண்டுநின் றேகல் பொல்லா தெந்தைநீ யிரத மின்னே
தூண்டினை மீள நோக்கிச் சுவடுதேர்ந் தென்னை யங்கே
மீண்டன னென்ன மீள்வா ரிதுநின்னை வேண்டிற் றென்றான்.

உ0 செவ்விய குரிசில் கூறத் தேர்வல்லா னுணர்த்து வானவ்
வெவ்விய தாயிற் றீய விதியினின் மேலன் போலாம்
இவ்வயி னின்னை நோக்கி யின்னுயிர் நீக்கென் றேகி
அவ்வயி னனைய காண்டற் கமைந்தன னடிய னென்றான்.

உக *தேவியு மிளவலுந் தொடரச் செல்வனைப்
பூவுயர் கானகம் புகவுய்த்தே னென்கோ
கோவினை யுடன்கொடு குறுகினே னென்கோ
யாவது கூறகே னிரும்பி னெஞ்சினேன். 1953

உஉ தாருடை மலரினு மொதுங்கத் தக்கிலா
வாருடை முலையொடு மதுகை மைந்தரைப்
பாரிடைச் செலுத்தினேன் பழைய நண்பினேன்
தேரிடை வந்தனன் றீதிலே னென்கோ. 1954

உ௩ வன்புலக் கன்மன மதியி னெஞ்சினேன்
என்புலப் புறவுடைந் திரங்கு மன்னன்பால்
உன்புலக் குரியசொ லுணர்த்திச் செல்கெனோ
தென்புலக் கோமகன் றாதிற் செல்கெனோ. 1955

உச நாற்றிசை மாந்தரு நகர மாக்களுந்
தேற்றினர் கொணர்வருஞ் சிறுவன் றன்னையென்
றாற்றின வரசனை யைய வெய்யவெங்
கூற்றன சொல்லினாற் கொலைசெய் வேன்கொலோ.

உரு அங்கிமேல் வேள்விசெய் தரிதி னீபெற்ற
சிங்கவே றகன்றதென் றுணர்த்தச் செல்கெனோ
எங்கள்கோ மகற்கினி யெண்ணிற் கேகயன்
நங்கையே கடைமுறை நல்லள் போலுமால். 1957

உசு முடிவுற வின்னண மொழிந்த பின்னரும்
அடியுற வணங்கிநின் றழுங்கும் பையரா
இடியுறத் துவளுவ தென்னு மின்னலன்
படியுறப் புரண்டன னின்ன பன்னினான். 1958

உஎ தடக்கையா லெடுத்தவற் றழுவிக் கண்ணிநீர்
துடைத்துவே றிருத்திவைத் தினைய சொல்லினன்
அடக்குமைம் பொறியொடுங் கரணத் தப்புறங்
கடக்கும்வா னுணர்வினுக் கணுகுங் காட்சியான். 1959

உஅ பிறத்தலொன் றுற்றபின் பெறுவ யாவையுந்
திறத்துளி யுணர்வதோர் செம்மை யுள்ளத்தாய்
புறத்துறு பெரும்பழி பொதுவன் றெய்தவும்
அறத்தினை மறத்தியோ வவல முண்டெனா. 1960

உகூ முன்புநின் றிசைநிறீஇ முடிவு முற்றிய
பின்புநின் றுறுதியைப் பயக்கும் பேரறம்
இன்பம்வந் துறுமெனி லினிய தாயிடைத்
துன்பம்வந் துறுமெனிற் றுறக்கற் பாலதோ. 1961

௩0 நிறப்பெரும் படைக்கல நிறத்தி னெய்தவும்
மறப்பயன் றுறப்பன வளவை யன்றரோ
இறப்பெனுந் திருவெலா மிழப்ப வெய்தினுந்
துறப்பில ரறமெனல் சூர ராதலே. 1962

௩க கான்புகச் சேறலி லருமை காண்டியால்
வான்பிறந் கியபுகழ் மன்னர் தொல்குலம்
யான்பிறந் தறத்தினின் றிழிக்கிற் றென்பவோ
ஊன்றுறந் துயிர்குடித் தொளிரும் வேலினாய். 1963

௩உ வினைக்கரு மெய்ம்மையின் வனத்து விட்டனன்
மனக்கரும் புதல்வனை [1] யென்றல் மன்னவன்
தனக்கருந் தவமிது தலைக்கொண் டேகலே
எனக்கருந் தவமிதற் கிரங்க லெந்தைநீ 1964

௩௩ முந்தினை முனிவனைக் குறுகி முற்றுமென்
வந்தனை முதலிய மாற்றங் கூறினை
எந்தையை யவனொடு மெய்தி யீண்டென
சிந்தையை யுணர்த்துதி யென்று செப்புவாய். 1965

௩ச முனிவனை யெம்பியை முறையி னின்றரும்
புனிதவே தியர்க்குமே லுறைபுத் தேளிர்க்கும்
இனியன விழைத்தி யென்றியம்பி யெற்பிரி
தனிமையுந் தீர்த்தியென் றுணர்த்தி தன்மையோய்.

(பிரதி) 1 யென்ன.

௩௫ வெவ்விய தன்னையால் விளைந்த தீண்டொரு
கவ்வையென் றிறையுந்தன் கருத்தி னேகலா
தெவ்வரு ளென்வயின் வைத்ததென் சொலால்
அவ்வரு ளவ்வயி னருளு கென்றியால். 1967

௩௬ வேண்டின னிவ்வர மென்று மேலவன்
ஈண்டரு ளெம்பிரா னிறுவி யேபிணைப்
பூண்டமா தவனெடுங் கோயில் புக்கினி
தாண்டகை வேந்தனை யவல மாற்றிப்பின். 1968

௩௭ ஏழிரண் டாண்டுநீத் தீண்டு வந்தனைத்
தாழ்குவன் றிருவடித் தலத்தி னீண்டெனச்
சூழிவெங் கடகளிற் றரசர் சொல்லிப்பின்
வாழிமா தவன்சொலால் மனந்தெ ருட்டுவாய். 1969

௩௮ முறைமையா லெற்பயந் தெடுத்த மூவர்க்குங்
குறைவிலா நன்னெடு வணக்கங் கூறிப்பின்
இறைமகன் றுயர்துடைத் திருத்தியாண் டென்றான்
மறைகளை மறைந்துபோய் வனத்துள் வைகுவான். 1970

௩௯ ஆள்வினை யாணையிற் றிறம்ப லன்றெனத்
தாள்முதல் வணங்கிய தனித்திண் டேர்வலான்
ஊழ்வினை வருந்துயிர் நிலையென் றுன்னுவான்
வாள்விழி நோக்கியை வணங்கி நோக்கினான். 1971

௪௦ அன்னவள் கூறுவா ளரசற் கத்தையர்க்
கென்னுடை வணக்கமுன் னியம்பி யானுடைப்
பொன்னிறப் பூவையுங் கிளியும் போற்றுகென்
றென்னுடை யெங்கையர்க் குணர்த்துவா யென்றாள்.

௪௧ தேர்வலா னவ்வுரை கேட்டுத் தீங்குரு
ஆர்வலா ருயிர்துறப் பெளிதன் றேயெனப்
போர்வலான் றடுக்கவும் பொருமி விம்மினான்
சோர்விலா ளறிவிலாத் துயர்க்குச் சோர்கின்றான். 1973

௪௨ ஆறினன் போற்சிறி தவல மவ்வழி
வேறிலா வன்பினாய் விடைதந் தீகென
ஏறு சேவகற்றொழு திளைய மைந்தனைக்
கூறுவ தியாதென வினைய கூறினான். 1974

சங உரைசெய்தெங் கோமகற் குதவி யோதிய
தரைசெறி செல்வத்தைத் தவிர மற்றொரு
விரைசெறி குழலிமாட் டளித்த மெய்யனை
அரசனென் றின்னமொன் றுணர்த்த லாகுமோ. 1975

சச கானகம் பற்றியிப் புதல்வன் காயுணப்
போனகம் பற்றுமப் பொருவில் மன்னவற்
கூனகம் பற்றிய வுயிரோ டின்னம்போய்
வானகம் பற்றிலா வலிமை கூறென்றான். 1976

சரு மின்னுடன் பிறந்தவாட் பரத வேந்தற்கென்
மன்னுடன் பிறந்திலன் மண்கொண் டாள்கின்றான்
தன்னுடன் பிறந்திலன் றம்பி முன்பலென்
என்னுடன் பிறந்தயான் வலிய னென்றியால். 1977

சசு ஆரிய னிளவலை நோக்கி யையநீ
சீரிய வல்லன செப்ப லென்றபின்
பாரிடை வணங்கினன் பரியு நெஞ்சினன்
தேரிடை வித்தகன் சேறல் மேயினான். 1978

சஎ கூட்டினன் றேர்ப்பொறி கூட்டிக் கொண்முறை
பூட்டினன் புரவியப் புரவி போநெறி
காட்டினன் காட்டித்தன் கல்வி மாட்சியால்
ஓட்டினா னொருவரு முணர்வு றாமலே. 1979

சஅ தையறன் கற்புந்தன் றகவுந் தம்பியும்
மையறு கருணையு முணர்வும் வாய்மையுஞ்
செய்யகை வில்லுமே சேம மாகக்கொண்
டையனும் போயினா னல்லி னூப்பனே. 1980

சக *பொய்வினைக் குதவும் வாழ்க்கை யரக்கரைப் பொருந்தியன்னார்
செய்வினைக் குதவி நட்பாற் செல்பவர்த் தடுப்பதொக்கும்
மைவிளக் கியதே யன்ன மயங்கிரு ளரக்க வானங்
கைவிளக் கெடுத்த தென்ன வந்தது கடவுட் டிங்கள்.

ருO மருமத்துத் தன்னை யூன்று மாக்கொடும் பாவந் தீர்க்கும்
உருமொத்த சிலையி னோரை யொருப்படுத் துதவி நின்ற
கருமத்தின் வினையை யெண்ணிக் களிப்பொடுங் காண வந்த
தருமத்தின் வதன மென்னப் பொலிந்தது தனிவெண் டிங்கள்.

௫௧ காம்புயர் கானஞ் செல்லுங் கரியவன் வறுமை நோக்கித்
தேம்பின குவிந்த போலுஞ் செங்கழு நீருஞ் சேரப்
பாம்பின தலைய வாகிப் பரந்தன குவிந்து சோர்ந்த
ஆம்பலு மென்ற போது போதெலா மலர்வ துண்டோ.

௫௨ அஞ்சனக் குன்ற மன்ன வழகனு மழகன் றன்மேல்
எஞ்சலி லன்பு போர்த்த விளவலு மிந்து வென்பான்
வெஞ்சிலைப் புருவத் தாடன் மெல்லடிக் கேற்ப வெண்ணூற்
பஞ்சிடைப் படுத்தா வன்ன வெண்ணிலாப் பரப்பப் போனார்.

௫௩ சிறுவிலை மருங்குல் கொங்கை யிந்திரை செல்வ மென்னுஞ்
செறியிருங் கூந்த னங்கை சீறடி நீர்க்கொப் பூழின்
நறியன தொடர்ந்து சென்று நடந்தன னவையு னீங்கி
உறுவலி யன்பி னூங்கொன் றுண்டென வுணர்வ துண்டோ.

௫௪ பரிதிவா னவனுங் கீழ்பாற் பருவரை பற்றா முன்னந்
திருவினா யகனுந் தென்பால் யோசனை யிரண்டு சென்றான்
அருவிபாய் கண்ணும் புண்ணா வழிகின்ற மனமுந் தானுந்
துரகமான் றேரிற் போனான் செய்தது சொல்ல லுற்றாம்.

௫௫ கடிகையோ ரிரண்டு மூன்றிற் கடிமதி ளயோத்தி கண்டான்
அடியிணை தொழுதா னாதி முனிவனை யவனு முற்ற
படியெலாங் கேட்டா னெஞ்சிற் பருவர லுழந்தான் முன்னம்
முடிவெலா முணர்ந்தா னந்தோ முடிந்தனன் மன்ன னென்றான்.

௫௬ நின்றுயர் பழியை யஞ்சி நேர்ந்திலன் றடுக்க வள்ளல்
ஒன்றுநா னுரைத்த னோக்கான் றருமத துக் குறுதி பார்ப்பான்
வென்றவ ருளரோ மேலை விதியினை யென்று விம்மாப்
பொன்றிணி மன்னன் கோயில் சுமந்திர னோடும் புக்கான்.

௫௭ தேர்கொண்டு வள்ளல் வந்தா னென்றுதஞ் சிந்தை யுந்த
ஊர்கொண்ட திங்க ளென்ன மன்னனை யுழையர் சுற்றக்
கார்கொண்ட மேனி யானைக் கண்டிலர் கண்ணில் வற்றா
நீர்கொண்ட நெடுந்தேர்ப் பாக னிலைகண்டே நிலையிற் றீர்ந்தார்.

௫௮ இரதம்வந் துற்ற தென்றாங் கியாவரு மியம்ப லோடும்
வரதன்வந் துற்றா னென்ன மன்னனு மயக்கந் தீர்ந்தான்
புரைதபு கமல நாட்டம் பொருக்கென விழித்து நோக்கி
விரதமா தவனைக் கண்டான் வீரன்வந் தானோ வென்றான்.

௫௯ இல்லையென் றுரைக்க லாற்றா தேங்கிமா முனிவ னின்றான்
வல்லவன் முகமே நம்பி வந்தில னென்ற மாற்றஞ்
சொல்லலுமரசன்சோர்ந்தான் றுயர்பெறுமுனிவனானிவ்
அல்லல்காண் கில்லே னென்னா வாங்குகின் றகலப் போனான்.

௬0 நாயகன் பின்னு நற்றேர்ப் பாகனை நோக்கி நம்பி
சேயனோ வணிய னோவென் றுரைத்தலுந் தேர்வ லானும்
வேயுயர் கானிற் றானுந் தம்பியு மிதிலைப் பொன்னும்
போயினா [1]னென்றா னென்ற போழ்தத்தே யாவி போனான்.

௬௧ இந்திரன் முதல்வ ரான கடவுளர் யாரு மீண்டிச்
சந்திர னனைய தாங்கோர் விமானத்தின் றலையிற் றாங்கி
வந்தன னெந்தை தந்தை யெனமனங் களித்து வள்ளல்
உந்தியா னுலகத் தும்பர்ப் போக்கிலா வுலகத் துய்த்தார்.

௬௨ உயிர்ப்பிலன் றுடிப்பு மில்ல னென்றுணர்ந்துருவந் தீண்டி
அயிர்த்தனர் நோக்கி மன்னற் காருயி ரின்மை தேறி
மயிற்குல மனைய நங்கை கோசலை மறுகி வீழ்ந்தாள்
வெயிற்சுடுங்கோடை தன்னிலென்பிலாவுயிரின்வேவாள்.

௬௩ இருந்தவந் தணனோ டெல்லா மீன்றவன் றன்னை யீன்ற
பெருந்தவஞ் செய்த நங்கை கணவனைப் பிரிந்து தெய்வ
மருந்திழந் தவரின் விமமி மணிபிரி யராவின் மாந்தி
அருந்துணை பிரிநத வன்றிற் பெடையென வரற்ற லுற்றாள்.

௬௪ *வடித்தாழ் கூந்தற் கைகயன் மாதே மதியாலே
பிடித்தாய் வையம் பெற்றனை பேரா வரமின்னே
முடித்தா யன்றே மந்திர மென்றாண் முகில்வாய்மின்
துடித்தா லென்ன மன்னவன் மார்பிற் றுவள்கின்றாள்.

௬௫ நோயும் மன்றே நோன்கதிர் வாள்வே லிவையன்றி
மாயுஞ் செல்வ மக்களி னாக மறமன்னன்
காயும் புள்ளிக் கற்றட நாகங் கனிவாழை
வேயும் போன்றா னென்று மயங்கி விழுகின்றாள். 1997

௬௬ தானே தானே தஞ்சமி லாதான் றகைவில்லான்
போனான் போனா னெங்களை நீத்திப் பொழுதென்னா
வானீர் சுண்டி மண்ணற வற்றி மறுகுற்ற
மீனே யென்ன மெய்தடு மாறி மெலிகின்றாள். 1998

(பிரதி) 1 ரென்றான்.

சுஎ ஒன்றா நன்றா டுய்க்குவ ரிங்நாட் டுயிர்காப்பார்
அன்றே மக்கட் பெற்றுயிர் வாழ்வா னறமுண்டோ
இன்றே வந்தீண் டஞ்சலென் றானென் மகனென்பான்
கொன்றா னன்றே தந்தையை யென்றாள் குலைகின்றாள்.

சுஅ அருந்தே ரானைச் சம்பர னைப்பண் டமர்வென்றாய்
இருந்தார் வானோர் நின்னரு ளாலே யினிதன்னார்
விருந்தா கின்றா யென்றனள் வேழத் தரசொன்றைப்
பெருந்தா ளன்பிற் றாழ்பிடி யென்னப் பிரிவுற்றாள்.

சுகூ வேள்விச் செல்வந் துய்த்திகொல் மெய்ம்மைத் துணையின்மைச்
சூழிச் செல்வந் துய்த்திகொ றோலா மனுநூலால்
வாழிச் செல்வந் துய்த்திகொல் மன்னென் றனள்வானோர்
கேள்விச் செல்வந் துய்க்க வயிற்றோர் கிரிதந்தாள்.

எ0 *ஆழி வேந்தன் பெருந்தேவி யனைய பன்னி யழுதரற்றத்
தோழி யன்ன சுமித்திரையுந் துளங்கி யேங்கி யுயிர்சோர
ஊழி பேர்வ தெனக்கோயி லுலையும் வேலை மற்றொழிந்த
மாழை யொண்கட் டேவியரு மயிலின் குழாத்தின் வந்திரைத்தார்.

எக துஞ்சி னானைத் தம்முயிரின் றுணையைக் கண்டார் துணுக்கத்தார்
நஞ்சு நுகர்ந்தா ரென்றுடல நடுங்கா நின்றா ரென்றாலும்
அஞ்சி யழுங்கி விழுந்திலரா லன்பிற் றறுகண் பிறிதுண்டோ
வஞ்ச மில்லா மனத்தானை வானிற் றொடர்வான் மனம்வலித்தார்.

எஉ அளங்கொ ளளக்க ரிரும்பரப்பி லண்ட ருலகி னப்புறத்தில்
விளங்கு மாதர் கற்பினா ரிவரி னினியா ரென்கின்றார்
களங்க நீத்த முகத்தினார் கான வெள்ளங் கால்கோப்பத்
துளங்க லில்லாத் தனிக்குன்றிற் றொக்க மயிலிற் சூழ்ந்திருந்தார்.

எங கைத்த சொல்லா லுயிரிழந்தும் புதல்வற் பிரிந்தும் கடையோட
மெய்த்த வேந்தன் றிருவுடம்பைப் பிரியார் பற்றி விட்டிலரால்
பித்த மயக்கிற் சுறவெறியும் பிறவிப் பெரிய கடல் கடக்க
உய்த்து மீண்ட நாவாயிற் றாழும் போவா ரொக்கின்றார்.

எச மாத ரார்க ளறுபதினா யிரர்தம் முள்ளம் வலித்திருப்பக்
கோதில குணத்துக் கோசலையு மிளைய மாதுங் குழைந்தேங்கச்
சோதி மணித்தேர்ச் சுமந்திரன்சென் றரசன் றன்மை சொலவந்த
வேத முனிவன் விதிசெய்த வினையை நோக்கி விம்முவான்.

எரு வந்த முனிவன் வரங்கொடுத்து மகனை நீத்த வன்கண்மை
எந்தை தீர்ந்தா னெனவுள்ளத் தெண்ணி யெண்ணி யிரங்குவான்
உந்து கடலிற் பெருங்கலமொன் றுடையா நிற்பத் தனிநாய்கன்
னைந்து நீங்கச் செயலோரா மீகா மனைப்போ னலிவுற்றான்.

எசு செய்தற்குரிய செயற்குரிய சிறுவ ரவரண் டையரல்லர்
எய்தக் கடவ பொரு ளெய்தா ரிகலா ரென்ன வியலென்னா
மையற் கொடியாண் மகனீண்டு வந்தால் முடித்து மற்றென்னத்
தையற் கடலிற் கிடந்தவனைத் தயிலக் கடலின் றலையுய்த்தான்.

எஎ தேவிமாரை யிவற்குரிமை செய்யு நாளிற் செந்தீயில்
ஆவிபோக்கீ ரெனநீக்கி யரிவை மார்க ளிருவரையுந்
தாவில் கோயிற் றலையிருத்தித் தண்டார்ப்பரதற் கொண்டணுகென்
றேவி னான்மன் னவனாணை யெழுது முடங்கல் கொடுத்தவரை.

எஅ போனா ரவருங் கேகயர்கோன் பொன்மா நகரம் புகவெய்த
ஆனா வறிவி னருந்தவனு மறமார் பள்ளி [1] யது சேர்ந்தான்
சேனா பதியிற் சுமந்திரனே செயற்பாற் குரிய செய்கென்றான்
மேனாஞ் சொன்ன மாந்தர்க்கு விளைந்த பரிசு விளம்புமாம்.

எகூ மீனார் வேலை முரசியம்ப விண்ணோ ரேத்த மண் ணிறைஞ்சத்
தூநீ ரொளிவாள் புடையிலங்கச் சுடர்த்தே ரேறித் தோன்றினான்
வானே புக்கா னரும்புதல்வன் மக்க ளகன்றார் வருமளவும்
யானே காப்ப னிவ்வுலகை யென்பான் போல விரிகதிரோன்.

அ0 வருந்தா வண்ணம் வருந்தினார் மறந்தார் தம்மை வள்ளலுமாங்
கிருந்தா னென்றே யிருந்தார்க ளெல்லா மெழுந்தா ரருளிருக்கும்
பெருந்தாமரைக்கட் கருமுகிலைப் பெயர்ந்தார் காணார் வெய்துயிர்த்தார்
பொருந்தா நயனம் பொருந்தினமைப் பொன்றச் சூழ்ந்த
வெனப்புரண்டார். 2012

அக எட்டுத் திசையு மோடுவா ரெழுவார் விழுவா ரிடர்க்கடலுள்
விட்டு நீத்தா னமையென்பார் வெய்ய னையன் வினையென்பார்
ஒட்டுப் படர்ந்த தண்டகமிவ் வுலகத்துளதன் றேவுணர்வைச்
சுட்டுச் சோரா தாற்றுமோ தொடர்துந் தேரின் சுவடென்பார்.

அஉ தேரின் சுவடு நோக்குவார் திருமா நகரின் மிசைத்திரிய
ஊருந் திகிரிக் குறியொற்றா யுணர்ந்தா ரெல்லா முயிர்வந்தார்
ஆரு மஞ்ச லய்யன்போ யயோத்தி யடைந்தா னெனவசனிக்
காருங்கடலுமொருவழிக்கொண்டார்த்ததென்னக்கடிதார்த்தார்.

(பிரதி) 1 யறை சேர்ந்தான்.